บทที่ 4

ผลการวิจัย

สำหรับการเสนอผลการวิจัยในบทนี้ ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาทั้งหมดมาวิเคราะห์ แล้วนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในรูปของตารางประกอบคำบรรยาย และความเรียง โดยแบ่งการนำเสนอข้อมูลออกเป็น 7 ส่วน ดังต่อไปนี้

4.1 ข้อมูลปัจจัยภูมิหลังของกลุ่มตัวอย่าง

4.2 ข้อมูลปัจจัยทางสังคมและเศรษฐกิจของกลุ่มตัวอย่าง

4.3 ข้อมูลประวัติการกระทำความผิดของกลุ่มตัวอย่าง

4.4 ข้อมูลการกระทำผิดซ้ำของกลุ่มตัวอย่าง

4.5 การพิสูจน์สมมติฐานของการวิจัย

4.6 การสัมภาษณ์ผู้หญิงที่กระทำผิดซ้ำ

4.7 การอภิปรายผลการวิจัย

4.1 ข้อมูลปัจจัยภูมิหลังของกลุ่มตัวอย่าง

ผลการศึกษา พบว่า ผู้หญิงที่กระทำผิดซ้ำมีอายุเฉลี่ยประมาณ 32 ปี โดยส่วนใหญ่มีอายุน้อยกว่า 30 ปี (ร้อยละ 50.3) รองลงมามีช่วงอายุระหว่าง 30-40 ปี (ร้อยละ 29.9) และมีอายุมากกว่า 40 ปี (ร้อยละ 19.7) ตามลำดับ

ในด้านอายุขณะกระทำผิดครั้งแรก พบว่า ผู้หญิงที่กระทำผิดซ้ำได้กระทำผิดครั้งแรกขณะมีอายุเฉลี่ยประมาณ 25 ปี โดยส่วนใหญ่กระทำผิดครั้งแรกขณะมีอายุน้อยกว่า 30 ปี (ร้อยละ 73.5) รองลงมาขณะมีช่วงอายุระหว่าง 30-40 ปี (ร้อยละ 19.7) และขณะมีอายุมากกว่า 40 ปี (ร้อยละ 6.8) ตามลำดับ

ในด้านสถานภาพสมรส พบว่า ผู้หญิงที่กระทำผิดซ้ำส่วนใหญ่แต่งงานหรือมีสามีแล้ว (ร้อยละ 36.7) รองลงมาหย่าร้าง หรือเลิกร้าง (ร้อยละ 26.5) โสด (ร้อยละ 23.1) สามีถึงแก่กรรม (ร้อยละ 7.5) และแยกกันอยู่ เพราะสามีต้องโทษอยู่ก่อนแล้ว (ร้อยละ 6.1) ตามลำดับ

ในด้านระดับการศึกษา พบว่า ผู้หญิงที่กระทำผิดซ้ำส่วนใหญ่จบการศึกษาสูงกว่าชั้น ป.6 (ร้อยละ 43.5) รองลงมาจบชั้น ป.6 (ร้อยละ 22.4) ต่ำกว่าชั้น ป.6 (ร้อยละ 21.1) และ

ไม่ได้เรียนหนังสือ (ร้อยละ 12.9) ตามลำดับ

ในด้านภาระเลี้ยงดูคนในครอบครัว พบว่า ผู้หญิงที่กระทำผิดซ้ำส่วนใหญ่มีภาระต้องเลี้ยงดูคนในครอบครัว (ร้อยละ 72.1) และไม่มีภาระต้องเลี้ยงดูคนในครอบครัว (ร้อยละ 27.9) ตามลำดับ

ในด้านจำนวนคนในครอบครัวที่ต้องเลี้ยงดู พบว่า ผู้หญิงที่กระทำผิดซ้ำที่มีภาระต้องเลี้ยงดูคนในครอบครัว ซึ่งได้แก่ พ่อแม่ ลูก หรือญาติพี่น้อง โดยส่วนใหญ่ต้องเลี้ยงดูคนในครอบครัวจำนวนระหว่าง 1-3 คน (ร้อยละ 59.4) รองลงมาจำนวนระหว่าง 4-6 คน (ร้อยละ 31.2) และจำนวน 7 คนขึ้นไป (ร้อยละ 9.4) ตามลำดับ (ตารางที่ 2)

ตารางที่ 2 : แสดงจำนวนและค่าร้อยละของผู้หญิงที่กระทำผิดซ้ำ จำแนกตามปัจจัยภูมิหลัง

ปัจจัยภูมิหลัง	จำนวน	ร้อยละ
- อายุ		
น้อยกว่า 30 ปี	74	50.3
30-40 ปี	44	29.9
มากกว่า 40 ปี	29	19.7
($\bar{X}$ = 32.42) Min = 19 , Max = 74		
รวม	147	100.0
- อายุขณะกระทำผิดครั้งแรก		
น้อยกว่า 30 ปี	108	73.5
30-40 ปี	29	19.7
มากกว่า 40 ปี	10	6.8
($\bar{X}$ = 24.82) Min = 12 , Max = 58		
รวม	147	100.0

ตารางที่ 2 (ต่อ) : แสดงจำนวนและค่าร้อยละของผู้หญิงที่กระทำผิดซ้ำ จำแนกตามปัจจัยภูมิหลัง

ปัจจัยภูมิหลัง	จำนวน	ร้อยละ
- สถานภาพสมรส		
โสด	34	23.1
แต่งงาน หรือมีสามีแล้ว	54	36.7
หย่าร้าง หรือเลิกร้าง	39	26.5
สามีถึงแก่กรรม	11	7.5
แยกกันอยู่	9	6.1
รวม	147	100.0
- ระดับการศึกษา		
ไม่ได้เรียนหนังสือ	19	12.9
ต่ำกว่าชั้น ป.6	31	21.1
ชั้น ป.6	33	22.4
สูงกว่าชั้น ป.6	64	43.5
รวม	147	100.0
- ภาระเลี้ยงดูคนในครอบครัว		
มี	106	72.1
ไม่มี	41	27.9
รวม	147	100.0
- จำนวนคนในครอบครัวที่ต้องเลี้ยงดู		
1-3 คน	63	59.4
4-6 คน	33	31.2
7 คน ขึ้นไป	10	9.4
รวม	106	100.0

4.2 ข้อมูลปัจจัยทางสังคมและเศรษฐกิจของกลุ่มตัวอย่าง

ผลการศึกษาพบว่า ผู้หญิงที่กระทำผิดซ้ำส่วนใหญ่ประกอบอาชีพรับจ้าง (ร้อยละ 37.4) รองลงมาค้าขาย (ร้อยละ 23.1) ไม่ได้ประกอบอาชีพ (ร้อยละ 21.8) ขายบริการทางเพศ (ร้อยละ 9.5) ยังเป็นนักเรียน หรือนักศึกษา (ร้อยละ 7.5) และมีเพียงเล็กน้อยที่ประกอบอาชีพเกษตรกรรม (ร้อยละ 0.7) ตามลำดับ

ในด้านรายได้ พบว่า ผู้หญิงที่กระทำผิดซ้ำมีรายได้จากการประกอบอาชีพเฉลี่ยประมาณ 3,000 บาท โดยส่วนใหญ่มีรายได้ระหว่าง 2,000-3,000 บาท (ร้อยละ 33.3) รองลงมาไม่มีรายได้ เนื่องจากไม่ได้ประกอบอาชีพ (ร้อยละ 29.3) มากกว่า 3,000 บาท (ร้อยละ 27.9) และน้อยกว่า 2,000 บาท (ร้อยละ 9.5) ตามลำดับ

ในด้านผู้ให้ความอุปการะกรณีไม่ได้ประกอบอาชีพ พบว่า ผู้หญิงที่กระทำผิดซ้ำที่ไม่ได้ประกอบอาชีพส่วนใหญ่ได้รับเงินหรือได้รับความอุปการะจากพ่อแม่ (ร้อยละ 51.2) รองลงมาได้รับเงินหรือได้รับความอุปการะจากสามี (ร้อยละ 46.5) และมีเพียงเล็กน้อยที่ได้รับเงินหรือได้รับความอุปการะจากญาติพี่น้อง (ร้อยละ 2.3) ตามลำดับ

ในด้านภาระหนี้สิน พบว่า ผู้หญิงที่กระทำผิดซ้ำส่วนใหญ่ไม่มีภาระหนี้สินแต่อย่างใด (ร้อยละ 64.6) และมีภาระหนี้สิน (ร้อยละ 35.4) ตามลำดับ โดยที่ผู้หญิงที่กระทำผิดซ้ำที่มีภาระหนี้สินทั้งหมดมีความหนักใจในภาระหนี้สินที่มีอยู่ (ร้อยละ 100.0)

ในด้านภาระหนี้สินของครอบครัว พบว่า ครอบครัวของผู้หญิงที่กระทำผิดซ้ำส่วนใหญ่ไม่มีภาระหนี้สินแต่อย่างใด (ร้อยละ 59.2) และครอบครัวมีภาระหนี้สิน (ร้อยละ 40.8) ตามลำดับ โดยที่ผู้หญิงที่กระทำผิดซ้ำที่ครอบครัวมีภาระหนี้สินทั้งหมดมีความหนักใจในภาระหนี้สินที่มีอยู่ (ร้อยละ 100.0)

ในด้านที่พักอาศัยขณะเกิดการกระทำผิด พบว่า ผู้หญิงที่กระทำผิดซ้ำส่วนใหญ่พักอาศัยอยู่กับสามี (ร้อยละ 23.1) รองลงมาคือ พ่อแม่ (ร้อยละ 21.8) เพื่อน (ร้อยละ17.7) ลูก (ร้อยละ 13.6) อยู่คนเดียว (ร้อยละ 9.5) และอยู่ร่วมกับพ่อแม่พี่น้องลูกหลาน (ร้อยละ 9.5) และมีเพียงเล็กน้อยที่อยู่กับญาติพี่น้อง (ร้อยละ 4.8) ตามลำดับ

ในด้านประวัติการกระทำผิดของคนในครอบครัวและเครือญาติ พบว่า ผู้หญิงที่กระทำผิดซ้ำส่วนใหญ่ไม่มีคนในครอบครัวและเครือญาติเคยกระทำผิดแต่อย่างใด (ร้อยละ 61.2) และมีคนในครอบครัวและเครือญาติเคยกระทำผิด (ร้อยละ 38.8) ตามลำดับ

ในด้านคนในครอบครัวและเครือญาติที่เคยกระทำผิด พบว่า คนในครอบครัวและเครือญาติที่เคยกระทำผิดของผู้หญิงที่กระทำผิดซ้ำส่วนใหญ่คือ พี่น้อง (ร้อยละ 63.2) รองลงมาคือ สามี (ร้อยละ 14.0) พ่อแม่ (ร้อยละ 12.3) ญาติ (ร้อยละ 7.0) และลูก (ร้อยละ 3.5) ตามลำดับ

ในด้านฐานความผิดของคนในครอบครัวและเครือญาติที่เคยกระทำผิด พบว่า ฐานความผิดของคนในครอบครัวและเครือญาติที่เคยกระทำผิดของผู้หญิงที่กระทำผิดซ้ำส่วนใหญ่ คือ ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด (ร้อยละ 75.4) รองลงมาคือ ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ (ร้อยละ 15.8) ความผิดเกี่ยวกับชีวิตร่างกาย (ร้อยละ 7.0) และความผิดตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน (ร้อยละ 1.8) ตามลำดับ

ในด้านประเภทของครอบครัว พบว่า ครอบครัวของผู้หญิงที่กระทำผิดซ้ำส่วนใหญ่เป็นครอบครัวเดี่ยว (ร้อยละ 70.1) และเป็นครอบครัวขยาย (ร้อยละ 29.9) ตามลำดับ

ในด้านเพื่อนสนิท พบว่า ผู้หญิงที่กระทำผิดซ้ำส่วนใหญ่มีเพื่อนสนิท (ร้อยละ 62.6) และไม่มีเพื่อนสนิทแต่อย่างใด (ร้อยละ 37.4) ตามลำดับ

ในด้านระดับการศึกษาของเพื่อนสนิท พบว่า เพื่อนสนิทของผู้หญิงที่กระทำผิดซ้ำส่วนใหญ่จบการศึกษาสูงกว่าชั้น ป.6 (ร้อยละ 54.3) รองลงมาชั้น ป.6 (ร้อยละ 25.0) ต่ำกว่าชั้น ป.6 (ร้อยละ 13.0) และไม่ได้เรียนหนังสือ (ร้อยละ 7.6)

ในด้านอาชีพของเพื่อนสนิท พบว่า เพื่อนสนิทของผู้หญิงที่กระทำผิดซ้ำส่วนใหญ่ไม่ได้ประกอบอาชีพ (ร้อยละ 32.6) รองลงมาประกอบอาชีพค้าขาย (ร้อยละ 29.3) รับจ้าง (ร้อยละ 26.1) รับราชการ หรือรัฐวิสาหกิจ (ร้อยละ 5.4) และขายบริการทางเพศ (ร้อยละ 5.4) และมีเพียงเล็กน้อยที่ประกอบอาชีพเกษตรกรรม (ร้อยละ 1.1) ตามลำดับ

ในด้านประวัติการกระทำผิดของเพื่อนสนิท พบว่า เพื่อนสนิทของผู้หญิงที่กระทำผิดซ้ำส่วนใหญ่ไม่เคยกระทำผิด (ร้อยละ 55.4) และเคยกระทำผิด (ร้อยละ 44.6) ตามลำดับ

ในด้านฐานความผิดของเพื่อนสนิท พบว่า ฐานความผิดของเพื่อนสนิทที่เคยกระทำผิดของผู้หญิงที่กระทำผิดซ้ำส่วนใหญ่คือ ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด (ร้อยละ 78.0) รองลงมาคือ ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ (ร้อยละ 19.5) และความผิดเกี่ยวกับชีวิตร่างกาย (ร้อยละ 2.4) ตามลำดับ

ในด้านสภาพแวดล้อมบริเวณที่อยู่อาศัย พบว่า ลักษณะสภาพแวดล้อมบริเวณที่อยู่อาศัยของผู้หญิงที่กระทำผิดซ้ำส่วนใหญ่เป็นแหล่งชุมชนแออัด (ร้อยละ 48.3) รองลงมาเป็นย่านการค้า ตลาด หรือแหล่งชุมชน (ร้อยละ 31.3) เป็นหมู่บ้านจัดสรร (ร้อยละ 13.6) และเป็นบริเวณเรือกสวนไร่นา หรือชนบท (ร้อยละ 6.8) ตามลำดับ

ในด้านสภาพแวดล้อมทางสังคมบริเวณที่อยู่อาศัย พบว่า บริเวณที่อยู่อาศัยของผู้หญิง

ที่กระทำผิดซ้ำส่วนใหญ่ไม่มีปอนการพนัน (ร้อยละ 55.1) และมีปอนการพนัน (ร้อยละ 44.9) ตามลำดับ

ในด้านสภาพแวดล้อมทางสังคมบริเวณที่อยู่อาศัย พบว่า บริเวณที่อยู่อาศัยของผู้หญิงที่กระทำผิดซ้ำส่วนใหญ่ไม่มีซ่องโสเภณี (ร้อยละ 83.0) และมีซ่องโสเภณี (ร้อยละ 17.0) ตามลำดับ

ในด้านสภาพแวดล้อมทางสังคมบริเวณที่อยู่อาศัย พบว่า บริเวณที่อยู่อาศัยของผู้หญิงที่กระทำผิดซ้ำส่วนใหญ่มีแหล่งค้ายาเสพติด (ร้อยละ 72.1) และไม่มีแหล่งค้ายาเสพติด (ร้อยละ 27.9) ตามลำดับ (ตารางที่ 3)

ตารางที่ 3 : แสดงจำนวนและค่าร้อยละของผู้หญิงที่กระทำผิดซ้ำ จำแนกตามปัจจัยทางสังคมและเศรษฐกิจ

ปัจจัยทางสังคมและเศรษฐกิจ	จำนวน	ร้อยละ
- อาชีพ		
ไม่ได้ประกอบอาชีพ	32	21.8
เป็นนักเรียน หรือนักศึกษา	11	7.5
รับราชการ หรือรัฐวิสาหกิจ	0	0.0
ค้าขาย	34	23.1
รับจ้าง	55	37.4
เกษตรกรรม	1	0.7
อื่นๆ (ขายบริการทางเพศ)	14	9.5
รวม	147	100.0
- รายได้		
ไม่มีรายได้	43	29.3
น้อยกว่า 2,000 บาท	14	9.5
2,000-3,000 บาท	49	33.3
มากกว่า 3,000 บาท	41	27.9
($\bar{X}$ = 3114.62)		
รวม	147	100.0

ตารางที่ 3 (ต่อ) : แสดงจำนวนและค่าร้อยละของผู้หญิงที่กระทำผิดซ้ำ จำแนกตามปัจจัยทางสังคมและเศรษฐกิจ

ปัจจัยทางสังคมและเศรษฐกิจ	จำนวน	ร้อยละ
- ผู้ให้ความอุปการะกรณีไม่ได้ประกอบอาชีพ		
พ่อแม่	22	51.2
สามี	20	46.5
ญาติพี่น้อง	1	2.3
รวม	43	100.0
- ภาระหนี้สิน		
มี	52	35.4
ไม่มี	95	64.6
รวม	147	100.0
- ความหนักใจในภาระหนี้สิน		
หนักใจ	52	100.0
ไม่หนักใจ	0	0.0
รวม	52	100.0
- ภาระหนี้สินของครอบครัว		
มี	60	40.8
ไม่มี	87	59.2
รวม	147	100.0
- ความหนักใจในภาระหนี้สินของครอบครัว		
หนักใจ	60	100.0
ไม่หนักใจ	0	0.0
รวม	60	100.0

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 3 (ต่อ) : แสดงจำนวนและค่าร้อยละของผู้หญิงที่กระทำผิดซ้ำ จำแนกตามปัจจัยทางสังคมและเศรษฐกิจ

ปัจจัยทางสังคมและเศรษฐกิจ	จำนวน	ร้อยละ
- ที่พักอาศัยขณะเกิดการกระทำผิด		
อยู่คนเดียว	14	9.5
พ่อแม่	32	21.8
สามี	34	23.1
ลูก	20	13.6
เพื่อน	26	17.7
ญาติพี่น้อง	7	4.8
อื่นๆ (พ่อแม่พี่น้องลูกหลาน)	14	9.5
รวม	147	100.0
- ประวัติการกระทำผิดของคนในครอบครัวและเครือญาติ		
มี	57	38.8
ไม่มี	90	61.2
รวม	147	100.0
- คนในครอบครัวและเครือญาติที่เคยกระทำผิด		
พ่อแม่	7	12.3
พี่น้อง	36	63.2
สามี	8	14.0
ลูก	2	3.5
ญาติ	4	7.0
รวม	57	100.0

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 3 (ต่อ) : แสดงจำนวนและค่าร้อยละของผู้หญิงที่กระทำผิดซ้ำ จำแนกตามปัจจัยทางสังคมและเศรษฐกิจ

ปัจจัยทางสังคมและเศรษฐกิจ	จำนวน	ร้อยละ
- ฐานความผิดของคนในครอบครัวที่เคยกระทำผิด		
ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์	9	15.8
ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด	43	75.4
ความผิดเกี่ยวกับชีวิตร่างกาย	4	7.0
ความผิดเกี่ยวกับเพศ	0	0.0
อื่นๆ (พระราชบัญญัติอาวุธปืน)	1	1.8
รวม	57	100.0
- ประเภทของครอบครัว		
ครอบครัวเดี่ยว	103	70.1
ครอบครัวขยาย	44	29.9
รวม	147	100.0
- เพื่อนสนิท		
มี	92	62.2
ไม่มี	55	37.4
รวม	147	100.0
- ระดับการศึกษาของเพื่อนสนิท		
ไม่ได้เรียนหนังสือ	7	7.6
ต่ำกว่าชั้น ป.6	12	13.0
ชั้น ป.6	23	25.0
สูงกว่าชั้น ป.6	50	54.3
รวม	92	100.0

ตารางที่ 3 (ต่อ) : แสดงจำนวนและค่าร้อยละของผู้หญิงที่กระทำผิดซ้ำ จำแนกตามปัจจัยทางสังคมและเศรษฐกิจ

ปัจจัยทางสังคมและเศรษฐกิจ	จำนวน	ร้อยละ
- อาชีพของเพื่อนสนิท		
ไม่ได้ประกอบอาชีพ	30	32.6
รับราชการ หรือรัฐวิสาหกิจ	5	5.4
ค้าขาย	27	29.3
รับจ้าง	24	26.1
เกษตรกรรม	1	1.1
อื่นๆ (ขายบริการทางเพศ)	5	5.4
รวม	92	100.0
- ประวัติการกระทำผิดของเพื่อนสนิท		
เคย	41	44.6
ไม่เคย	51	55.4
รวม	92	100.0
- ฐานความผิดของเพื่อนสนิทที่เคยกระทำผิด		
ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์	8	19.5
ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด	32	78.0
ความผิดเกี่ยวกับชีวิตร่างกาย	1	2.4
รวม	41	100.0
- สภาพแวดล้อมบริเวณที่อยู่อาศัย		
หมู่บ้านจัดสรร	20	13.6
ย่านการค้า ตลาด หรือแหล่งชุมชน	46	31.3
แหล่งสลัม หรือชุมชนแออัด	71	48.3
บริเวณเขตกสวนไร่นา หรือชนบท	10	6.8
รวม	147	100.0

ตารางที่ 3 (ต่อ) : แสดงจำนวนและค่าร้อยละของผู้หญิงที่กระทำผิดซ้ำ จำแนกตามปัจจัยทางสังคมและเศรษฐกิจ

ปัจจัยทางสังคมและเศรษฐกิจ	จำนวน	ร้อยละ
- ปอนการพนัน		
มี	66	44.9
ไม่มี	81	55.1
รวม	147	100.0
- ซ่องโสเภณี		
มี	25	17.0
ไม่มี	122	83.0
รวม	147	100.0
- แหล่งค้ายาเสพติด		
มี	106	72.1
ไม่มี	41	27.9
รวม	147	100.0

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

4.3 ข้อมูลประวัติการกระทำความผิดของกลุ่มตัวอย่าง

ผลการศึกษา พบว่า

4.3.1 ฐานความผิดของการกระทำความผิดครั้งที่ 1 ของผู้หญิงที่กระทำผิดซ้ำส่วนใหญ่ คือ ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด (ร้อยละ 85.0) รองลงมาคือ ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ (ร้อยละ 14.3) และความผิดเกี่ยวกับชีวิตร่างกาย (ร้อยละ 0.7) ตามลำดับ

ในด้านกำหนดโทษของการกระทำความผิดครั้งที่ 1 พบว่า กำหนดโทษของการกระทำความผิดครั้งที่ 1 ของผู้หญิงที่กระทำผิดซ้ำส่วนใหญ่น้อยกว่า 5 ปี (ร้อยละ 57.1) รองลงมา รอลงอาญา (ร้อยละ 21.8) เสียค่าปรับ (ร้อยละ 8.8) ระหว่าง 5-10 ปี (ร้อยละ 8.2) มากกว่า 20 ปี (ร้อยละ 2.0) และระหว่าง 11-15 ปี (ร้อยละ 0.7) ระหว่าง 16-20 ปี (ร้อยละ 0.7) และ ตลอดชีวิต (ร้อยละ 0.7) ตามลำดับ (ตารางที่ 4)

ตารางที่ 4 : แสดงจำนวนและค่าร้อยละของผู้หญิงที่กระทำผิดซ้ำ จำแนกตามประวัติการกระทำความผิดครั้งที่ 1

ประวัติการกระทำความผิดครั้งที่ 1	จำนวน	ร้อยละ
- ฐานความผิด		
ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์	21	14.3
ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด	125	85.0
ความผิดเกี่ยวกับชีวิตร่างกาย	1	0.7
รวม	147	100.0

ตารางที่ 4 (ต่อ) : แสดงจำนวนและค่าร้อยละของผู้หญิงที่กระทำผิดซ้ำ จำแนกตามประวัติการกระทำความผิดครั้งที่ 1

ประวัติการกระทำความผิดครั้งที่ 1	จำนวน	ร้อยละ
- กำหนดโทษ		
รอลงอาญา	32	21.8
เสียค่าปรับ	13	8.8
น้อยกว่า 5 ปี	84	57.1
5-10 ปี	12	8.2
11-15 ปี	1	0.7
16-20 ปี	1	0.7
มากกว่า 20 ปี	3	2.0
ตลอดชีวิต	1	0.7
รวม	147	100.0

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

4.3.2 ในด้านฐานความผิดของการกระทำความผิดครั้งที่ 2 ของผู้หญิงที่กระทำผิดซ้ำส่วนใหญ่คือ ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด (ร้อยละ 79.6) รองลงมาคือ ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ (ร้อยละ 19.0) และความผิดเกี่ยวกับชีวิตร่างกาย (ร้อยละ 1.4) ตามลำดับ

ในด้านกำหนดโทษของการกระทำความผิดครั้งที่ 2 พบว่า กำหนดโทษของการกระทำความผิดครั้งที่ 2 ของผู้หญิงที่กระทำผิดซ้ำส่วนใหญ่น้อยกว่า 5 ปี (ร้อยละ 58.5) รองลงมา 5-10 ปี (ร้อยละ 24.5) ตลอดชีวิต (ร้อยละ 5.4) มากกว่า 20 ปี (ร้อยละ 4.8) รอลงอาญา (ร้อยละ 2.0) และเป็นการเสียค่าปรับ (ร้อยละ 2.0) และระหว่าง 16-20 ปี (ร้อยละ 0.7) ตามลำดับ (ตารางที่ 5)

ตารางที่ 5 : แสดงจำนวนและค่าร้อยละของผู้หญิงที่กระทำผิดซ้ำ จำแนกตามประวัติการกระทำความผิดครั้งที่ 2

ประวัติการกระทำความผิดครั้งที่ 2	จำนวน	ร้อยละ
- ฐานความผิด		
ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์	28	19.0
ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด	117	79.6
ความผิดเกี่ยวกับชีวิตร่างกาย	2	1.4
รวม	147	100.0
- กำหนดโทษ		
รอลงอาญา	3	2.0
เสียค่าปรับ	3	2.0
น้อยกว่า 5 ปี	86	58.5
5-10 ปี	36	24.5
11-15 ปี	3	2.0
16-20 ปี	1	0.7
มากกว่า 20 ปี	7	4.8
ตลอดชีวิต	8	5.4
รวม	147	100.0

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

4.3.3 ในด้านฐานความผิดของการกระทำความผิดครั้งที่ 3 ของผู้หญิงที่กระทำผิดซ้ำส่วนใหญ่คือ ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด (ร้อยละ 86.0) และความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ (ร้อยละ 14.0) ตามลำดับ

ในด้านกำหนดโทษของการกระทำความผิดครั้งที่ 3 พบว่า กำหนดโทษของการกระทำความผิดครั้งที่ 3 ของผู้หญิงที่กระทำผิดซ้ำส่วนใหญ่น้อยกว่า 5 ปี (ร้อยละ 65.1) รองลงมาระหว่าง 5-10 ปี (ร้อยละ 20.9) เป็นการเสียค่าปรับ (ร้อยละ 9.3) และรอลงอาญา (ร้อยละ 4.7) ตามลำดับ (ตารางที่ 6)

ตารางที่ 6 : แสดงจำนวนและค่าร้อยละของผู้หญิงที่กระทำผิดซ้ำ จำแนกตามประวัติการกระทำความผิดครั้งที่ 3

ประวัติการกระทำความผิดครั้งที่ 3	จำนวน	ร้อยละ
- ฐานความผิด		
ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์	6	14.0
ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด	37	88.0
รวม	43	100.0
- กำหนดโทษ		
รอลงอาญา	2	4.7
เสียค่าปรับ	4	9.3
น้อยกว่า 5 ปี	28	65.1
5-10 ปี	9	20.9
รวม	43	100.0

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

4.3.4 ในด้านฐานความผิดของการกระทำความผิดครั้งที่ 4 ของผู้หญิงที่กระทำผิดซ้ำเป็นความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดทั้งหมด (ร้อยละ 100.0)

ในด้านกำหนดโทษของการกระทำความผิดครั้งที่ 4 พบว่า กำหนดโทษของการกระทำความผิดครั้งที่ 4 ของผู้หญิงที่กระทำผิดซ้ำส่วนใหญ่น้อยกว่า 5 ปี (ร้อยละ 57.9) รองลงมาระหว่าง 5-10 ปี (ร้อยละ 31.6) และเป็นการเสียค่าปรับ (ร้อยละ 10.5) ตามลำดับ (ตารางที่ 7)

ตารางที่ 7 : แสดงจำนวนและค่าร้อยละของผู้หญิงที่กระทำผิดซ้ำ จำแนกตามประวัติการกระทำความผิดครั้งที่ 4

ประวัติการกระทำความผิดครั้งที่ 4	จำนวน	ร้อยละ
- ฐานความผิด		
ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด	19	100.0
รวม	19	100.0
- กำหนดโทษ		
เสียค่าปรับ	2	10.5
น้อยกว่า 5 ปี	11	57.9
5-10 ปี	6	31.6
รวม	19	100.0

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

4.3.5 ในด้านฐานความผิดของการกระทำความผิดครั้งที่ 5 ของผู้หญิงที่กระทำผิดซ้ำส่วนใหญ่คือ ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด (ร้อยละ 92.3) และความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ (ร้อยละ 7.7) ตามลำดับ

ในด้านกำหนดโทษของการกระทำความผิดครั้งที่ 5 พบว่า กำหนดโทษของการกระทำความผิดครั้งที่ 5 ของผู้หญิงที่กระทำผิดซ้ำส่วนใหญ่น้อยกว่า 5 ปี (ร้อยละ 46.2) รองลงมาระหว่าง 5-10 ปี (ร้อยละ 38.5) และมากกว่า 20 ปี (ร้อยละ 15.4) ตามลำดับ (ตารางที่ 8)

ตารางที่ 8 : แสดงจำนวนและค่าร้อยละของผู้หญิงที่กระทำผิดซ้ำ จำแนกตามประวัติการกระทำความผิดครั้งที่ 5

ประวัติการกระทำความผิดครั้งที่ 5	จำนวน	ร้อยละ
- ฐานความผิด		
ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์	1	7.7
ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด	12	92.3
รวม	13	100.0
- กำหนดโทษ		
น้อยกว่า 5 ปี	6	46.2
5-10 ปี	5	38.5
มากกว่า 20 ปี	2	5.4
รวม	13	100.0

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

4.4 ข้อมูลการกระทำผิดซ้ำของกลุ่มตัวอย่าง

4.4.1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับการกระทำผิดซ้ำ

ผลการศึกษา พบว่า การกระทำความผิดซ้ำของผู้หญิงที่กระทำผิดซ้ำส่วนใหญ่เป็นการกระทำผิดครั้งที่ 2 (ร้อยละ 70.7) รองลงมาเป็นการกระทำผิดครั้งที่ 3 (ร้อยละ 16.3) เป็นการกระทำผิดครั้งที่ 5 (ร้อยละ 8.9) และเป็นการกระทำผิดครั้งที่ 4 (ร้อยละ 5.1) ตามลำดับ

ในด้านฐานความผิดของการกระทำความผิดครั้งปัจจุบัน ของผู้หญิงที่กระทำผิดซ้ำส่วนใหญ่คือ ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด (ร้อยละ 85.7) รองลงมาคือ ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ (ร้อยละ 13.6) และความผิดเกี่ยวกับชีวิตร่างกาย (ร้อยละ 0.7) ตามลำดับ

ในด้านกำหนดโทษของการกระทำความผิดครั้งปัจจุบัน พบว่า กำหนดโทษของการกระทำความผิดครั้งปัจจุบัน ของผู้หญิงที่กระทำผิดซ้ำส่วนใหญ่น้อยกว่า 5 ปี (ร้อยละ 49.0) รองลงมา 5-10 ปี (ร้อยละ 36.1) มากกว่า 20 ปี (ร้อยละ 6.1) ตลอดชีวิต (ร้อยละ 5.4) ระหว่าง 11-15 ปี (ร้อยละ 2.7) และระหว่าง 15-20 ปี (ร้อยละ 0.7) ตามลำดับ

ในด้านระยะเวลาภายหลังจากพ้นโทษครั้งก่อน พบว่า ผู้หญิงที่กระทำผิดซ้ำส่วนใหญ่กระทำผิดภายหลังจากพ้นโทษครั้งก่อนเป็นระยะเวลาน้อยกว่า 1 ปี (ร้อยละ 49.0) รองลงมามากกว่า 3 ปี (ร้อยละ 27.2) และระหว่าง 1-3 ปี (ร้อยละ 23.8) ตามลำดับ (ตารางที่ 9)

ตารางที่ 9 : แสดงจำนวนและค่าร้อยละของผู้หญิงที่กระทำผิดซ้ำ จำแนกตามการกระทำความผิดซ้ำ

การกระทำความผิดซ้ำ	จำนวน	ร้อยละ
- การกระทำความผิดครั้งปัจจุบัน		
ครั้งที่ 2	104	70.7
ครั้งที่ 3	24	16.3
ครั้งที่ 4	6	5.1
ครั้งที่ 5	13	8.9
รวม	147	100.0

ตารางที่ 9 (ต่อ) : แสดงจำนวนและค่าร้อยละของผู้หญิงที่กระทำผิดซ้ำ จำแนกตามการกระทำความผิดซ้ำ

การกระทำความผิดซ้ำ	จำนวน	ร้อยละ
- ฐานความผิด		
ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์	20	13.6
ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด	126	85.7
ความผิดเกี่ยวกับชีวิตร่างกาย	1	0.7
รวม	147	100.0
- กำหนดโทษ		
น้อยกว่า 5 ปี	72	49.0
5-10 ปี	53	36.1
11-15 ปี	4	2.7
16-20 ปี	1	0.7
มากกว่า 20 ปี	9	6.1
ตลอดชีวิต	8	5.4
รวม	147	100.0
- ระยะเวลาภายหลังจากพ้นโทษครั้งก่อน		
น้อยกว่า 1 ปี	72	49.0
1-3 ปี	35	23.8
มากกว่า 3 ปี	40	27.2
รวม	147	100.0

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

4.4.2 สาเหตุการกระทำความผิดซ้ำ

ในด้านสาเหตุการกระทำความผิดซ้ำพบว่า ผู้หญิงที่กระทำผิดซ้ำส่วนใหญ่มีสาเหตุของการกระทำผิดซ้ำเพราะความยากจน (ร้อยละ 61.9) เพราะต้องการเงินหรือทรัพย์สิน (ร้อยละ 60.5) เพราะความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ (ร้อยละ 55.8) เพราะสังคมไม่ยอมรับ และไม่ให้โอกาสในการกลับตัวเป็นคนดี (ร้อยละ 36.1) เพราะคบเพื่อนไม่ดี หรือถูกเพื่อนชักชวน (ร้อยละ 35.4) เพราะความคับแค้นใจ (ร้อยละ 28.6) และเพราะสาเหตุอื่นๆ ได้แก่ การที่ต้องกลับไปอยู่ในสภาพแวดล้อมเก่าทำให้ไม่สามารถหักห้ามใจ และกลับตัวเป็นคนดีได้ (ร้อยละ 6.8) ตามลำดับ (ตารางที่ 10)

ตารางที่ 10 : แสดงจำนวนและค่าร้อยละของผู้หญิงที่กระทำผิดซ้ำ จำแนกตามสาเหตุการกระทำความผิดซ้ำ

สาเหตุการกระทำความผิดซ้ำ	จำนวน	ร้อยละ
ความยากจน	91	61.9
ต้องการเงิน หรือทรัพย์สิน	89	60.5
ความรู้เท่าไม่ถึงการณ์	82	55.8
สังคมไม่ยอมรับ และไม่ให้โอกาสในการกลับตัวเป็นคนดี	53	38.1
คบเพื่อนไม่ดี หรือถูกเพื่อนชักชวน	52	35.4
ความคับแค้นใจ	42	28.6
อื่น ๆ	10	6.8

4.5 การพิสูจน์สมมติฐานของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดสมมติฐานไว้ 12 ข้อ ซึ่งจะทำการพิสูจน์สมมติฐานเป็นลำดับไป โดยการพิสูจน์สมมติฐานแต่ละข้อจะทำการวิเคราะห์ตัวแปรตาม คือ การกระทำผิดซ้ำทั้ง 4 ลักษณะประกอบกัน คือ จำนวนครั้งที่กระทำผิด ฐานความผิด กำหนดโทษ และระยะเวลาภายหลังจากพ้นโทษครั้งก่อน ดังนี้

<u>สมมติฐานข้อที่ 1</u> "ผู้หญิงที่มีอายุมากจะกระทำผิดซ้ำมากกว่าผู้หญิงที่มีอายุน้อย"

1.1 ความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับจำนวนครั้งที่กระทำผิด

ผลการศึกษา พบว่า ค่าไคสแควร์ (χ^2) ที่คำนวณได้เท่ากับ 0.064 และมีค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.800 ซึ่งมากกว่าค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ที่ตั้งไว้ ดังนั้นจึงไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ แสดงให้เห็นว่า ผู้หญิงที่มีอายุมาก และผู้หญิงที่มีอายุน้อย มีจำนวนครั้งที่กระทำผิดไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (ตารางที่ 11)

ตารางที่ 11 : แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับจำนวนครั้งที่กระทำผิดของผู้หญิงที่กระทำผิดซ้ำ

อายุ	จำนวนครั้งที่กระทำผิด		รวม
	2 ครั้ง	มากกว่า 2 ครั้ง	
อายุน้อย	58	23	81
	(71.6)	(28.4)	(100.0)
อายุมาก	46	20	66
	(69.7)	(30.3)	(100.0)
รวม	104	43	147
	(70.7)	(29.3)	(100.0)

ค่าสถิติ χ^2 = 0.064 df = 1

Sig = 0.800

1.2 ความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับฐานความผิด

ผลการศึกษา พบว่า ค่าไคสแควร์ (χ^2) ที่คำนวณได้เท่ากับ 2.857 และมีค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.091 ซึ่งมากกว่าค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ที่ตั้งไว้ ดังนั้นจึงไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ แสดงให้เห็นว่า ผู้หญิงที่มีอายุมาก และผู้หญิงที่มีอายุน้อย กระทำผิดในฐานความผิดไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (ตารางที่ 12)

ตารางที่ 12 : แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับฐานความผิดของผู้หญิงที่กระทำผิดซ้ำ

อายุ	ฐานความผิด		รวม
	ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด	ความผิดอื่นๆ	
อายุน้อย	73	8	81
	(90.1)	(9.9)	(100.0)
อายุมาก	53	13	66
	(80.3)	(19.7)	(100.0)
รวม	126	21	147
	(85.7)	(14.3)	(100.0)

ค่าสถิติ χ^2 = 2.857 df = 1

Sig = 0.091

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

1.3 ความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับกำหนดโทษ

ผลการศึกษา พบว่า ค่าไคสแควร์ (χ^2) ที่คำนวณได้เท่ากับ 40.359 และมีค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.000 ซึ่งน้อยกว่าค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ที่ตั้งไว้ ดังนั้น จึงเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยผู้หญิงที่มีอายุน้อย ส่วนใหญ่มีกำหนดโทษน้อยกว่า 7 ปี ร้อยละ 95.1 ในขณะที่ผู้หญิงที่มีอายุมาก ส่วนใหญ่มีกำหนดโทษน้อยกว่า 7 ปี ร้อยละ 51.5 ส่วนผู้หญิงที่มีอายุน้อย มีกำหนดโทษตั้งแต่ 7 ปี ขึ้นไป ร้อยละ 4.9 และผู้หญิงที่มีอายุมากมีกำหนดโทษตั้งแต่ 7 ปี ขึ้นไป ร้อยละ 48.5 แสดงให้เห็นว่า ผู้หญิงที่มีอายุมากและผู้หญิงที่มีอายุน้อยมีกำหนดโทษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (ตารางที่ 13)

ตารางที่ 13 : แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับกำหนดโทษของผู้หญิงที่กระทำผิดซ้ำ

อายุ	กำหนดโทษ		รวม
	น้อยกว่า 7 ปี	7 ปี ขึ้นไป	
อายุน้อย	77	4	81
	(95.1)	(4.9)	(100.0)
อายุมาก	34	32	66
	(51.5)	(48.5)	(100.0)
รวม	111	36	147
	(75.5)	(24.5)	(100.0)

ค่าสถิติ χ^2 = 40.359 df = 1

Sig = 0.000 * Gamma = 0.895

* แสดงว่ามีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

1.4 ความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับระยะเวลาภายหลังจากพ้นโทษครั้งก่อน

ผลการศึกษา พบว่า ค่าไคสแควร์ (χ^2) ที่คำนวณได้เท่ากับ 15.262 และมีค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.000 ซึ่งน้อยกว่าค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ที่ตั้งไว้ ดังนั้น จึงเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยผู้หญิงที่มีอายุน้อย ส่วนใหญ่จะกระทำผิดซ้ำภายหลังจากพ้นโทษครั้งก่อนเป็นระยะเวลาน้อยกว่า 3 ปี ร้อยละ 82.7 ในขณะที่ผู้หญิงที่มีอายุมาก ส่วนใหญ่จะกระทำผิดซ้ำภายหลังจากพ้นโทษครั้งก่อนเป็นระยะเวลาน้อยกว่า 3 ปี ร้อยละ 53.0 ส่วนผู้หญิงที่มีอายุน้อยจะกระทำผิดซ้ำภายหลังจากพ้นโทษครั้งก่อนเป็นระยะเวลาตั้งแต่ 3 ปี ขึ้นไป ร้อยละ 17.3 และผู้หญิงที่มีอายุมากจะกระทำผิดซ้ำภายหลังจากพ้นโทษครั้งก่อนเป็นระยะเวลาตั้งแต่ 3 ปี ขึ้นไป ร้อยละ 47.0 แสดงให้เห็นว่า ผู้หญิงที่มีอายุมาก และผู้หญิงที่มีอายุน้อย มีระยะเวลาภายหลังจากพ้นโทษครั้งก่อนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (ตารางที่ 14)

ตารางที่ 14 : แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับระยะเวลาภายหลังจากพ้นโทษครั้งก่อนของผู้หญิงที่กระทำผิดซ้ำ

อายุ	ระยะเวลาภายหลังจากพ้นโทษครั้งก่อน		รวม
	น้อยกว่า 3 ปี	3 ปี ขึ้นไป	
อายุน้อย	67	14	81
	(82.7)	(17.3)	(100.0)
อายุมาก	35	31	66
	(53.0)	(47.0)	(100.0)
รวม	102	45	147
	(69.4)	(30.6)	(100.0)

ค่าสถิติ χ^2 = 15.262 df = 1

Sig = 0.000 * Gamma = 0.618

* แสดงว่ามีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

1.5 สรุป

จากผลการศึกษา พบว่า ยอมรับสมมติฐานดังกล่าวที่ว่าผู้หญิงที่มีอายุมากจะกระทำผิดซ้ำมากกว่าผู้หญิงที่มีอายุน้อย ในเรื่องกำหนดโทษ และระยะเวลาภายหลังจากพ้นโทษครั้งก่อน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

<u>สมมติฐานข้อที่ 2</u> "ผู้หญิงที่มีครอบครัวแล้วจะกระทำผิดซ้ำมากกว่าผู้หญิงที่ยังโสด"

2.1 ความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพสมรสกับจำนวนครั้งที่กระทำผิด

ผลการศึกษา พบว่า ค่าไคสแควร์ (χ^2) ที่คำนวณได้เท่ากับ 0.001 และมีค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.981 ซึ่งมากกว่าค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ที่ตั้งไว้ ดังนั้นจึงไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ แสดงให้เห็นว่า ผู้หญิงที่มีครอบครัวแล้ว และผู้หญิงที่ยังโสด มีจำนวนครั้งที่กระทำผิดไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (ตารางที่ 15)

ตารางที่ 15 : แสดงความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพสมรส กับจำนวนครั้งที่กระทำผิดของผู้หญิงที่กระทำผิดซ้ำ

สถานภาพสมรส	จำนวนครั้งที่กระทำผิด		รวม
	2 ครั้ง	มากกว่า 2 ครั้ง	
โสด	24	10	34
	(70.6)	(29.4)	(100.0)
มีครอบครัวแล้ว	80	33	113
	(70.8)	(29.2)	(100.0)
รวม	104	43	147
	(70.7)	(29.3)	(100.0)

ค่าสถิติ χ^2 = 0.001 df = 1

Sig = 0.981

2.2 ความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพสมรสกับฐานความผิด

ผลการศึกษา พบว่า ค่าไคสแควร์ (χ^2) ที่คำนวณได้เท่ากับ 0.006 และมีค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.936 ซึ่งมากกว่าค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ที่ตั้งไว้ ดังนั้นจึงไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ แสดงให้เห็นว่า ผู้หญิงที่มีครอบครัวแล้ว และผู้หญิงที่ยังโสดกระทำผิดโดยมีฐานความผิดไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (ตารางที่ 16)

ตารางที่ 16 : แสดงความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพสมรสกับฐานความผิดของผู้หญิงที่กระทำผิดซ้ำ

สถานภาพสมรส	ฐานความผิด		รวม
	ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด	ความผิดอื่นๆ	
โสด	29	5	24
	(85.3)	(14.7)	(100.0)
มีครอบครัวแล้ว	97	16	113
	(85.8)	(14.2)	(100.0)
รวม	126	21	147
	(85.7)	(14.3)	(100.0)

ค่าสถิติ χ^2 = 0.006 df = 1

Sig = 0.936

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2.3 ความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพสมรสกับกำหนดโทษ

ผลการศึกษา พบว่า ค่าไคสแควร์ (χ^2) ที่คำนวณได้เท่ากับ 0.374 และมีค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.541 ซึ่งมากกว่าค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ที่ตั้งไว้ ดังนั้นจึงไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ แสดงให้เห็นว่า ผู้หญิงที่มีครอบครัวแล้ว และผู้หญิงที่ยังโสด มีกำหนดโทษไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (ตารางที่ 17)

ตารางที่ 17 : แสดงความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพสมรสกับกำหนดโทษของผู้หญิงที่กระทำผิดซ้ำ

สถานภาพสมรส	กำหนดโทษ		รวม
	น้อยกว่า 7 ปี	7 ปี ขึ้นไป	
โสด	27	7	34
	(79.4)	(20.6)	(100.0)
มีครอบครัวแล้ว	84	29	113
	(74.3)	(25.7)	(100.0)
รวม	111	36	147
	(75.5)	(24.5)	(100.0)

ค่าสถิติ χ^2 = 0.374 df = 1

Sig = 0.541

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2.4 ความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพสมรส กับระยะเวลาภายหลังจากพ้นโทษครั้งก่อน

ผลการศึกษา ค่าไคสแควร์ (χ^2) ที่คำนวณได้เท่ากับ 0.364 และมีค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.546 ซึ่งมากกว่าค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ที่ตั้งไว้ ดังนั้น จึงไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ แสดงให้เห็นว่า พบว่า ผู้หญิงที่มีครอบครัวแล้ว และผู้หญิงที่ยังโสด มีระยะเวลาภายหลังจากพ้นโทษครั้งก่อนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (ตารางที่ 18)

ตารางที่ 18 : แสดงความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพสมรสกับระยะเวลาภายหลังจากพ้นโทษครั้งก่อนของผู้หญิงที่กระทำผิดซ้ำ

สถานภาพสมรส	ระยะเวลาภายหลังจากพ้นโทษครั้งก่อน		รวม
	น้อยกว่า 3 ปี	3 ปี ขึ้นไป	
โสด	25	9	34
	(73.5)	(26.5)	(100.0)
มีครอบครัวแล้ว	77	36	113
	(68.1)	(31.9)	(100.0)
รวม	102	45	147
	(69.4)	(30.6)	(100.0)

ค่าสถิติ χ^2 = 0.364 df = 1

Sig = 0.546

2.5 สรุป

จากผลการศึกษา พบว่า ปฏิเสธสมมติฐานดังกล่าวที่ว่าผู้หญิงที่มีครอบครัวแล้วจะกระทำผิดซ้ำมากกว่าผู้หญิงที่ยังโสด

<u>สมมติฐานข้อที่ 3</u> "ผู้หญิงที่มีการศึกษาต่ำ จะกระทำผิดซ้ำมากกว่าผู้หญิงที่มีการศึกษาสูง"

3.1 ความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับจำนวนครั้งที่กระทำผิด

ผลการศึกษา พบว่า ค่าไคสแควร์ (χ^2) ที่คำนวณได้เท่ากับ 5.251 และมีค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.021 ซึ่งน้อยกว่าค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ที่ตั้งไว้ ดังนั้น จึงเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยผู้หญิงที่มีการศึกษาต่ำส่วนใหญ่กระทำผิดจำนวน 2 ครั้ง ร้อยละ 78.3 ในขณะที่ผู้หญิงที่มีการศึกษาสูงส่วนใหญ่กระทำผิดจำนวน 2 ครั้ง ร้อยละ 60.9 ส่วนผู้หญิงที่มีการศึกษาต่ำ กระทำผิดมากกว่า 2 ครั้ง ร้อยละ 21.7 และผู้หญิงที่มีการศึกษาสูง กระทำผิดมากกว่า 2 ครั้ง ร้อยละ 39.1 แสดงให้เห็นว่า ผู้หญิงที่มีการศึกษาต่ำ และผู้หญิงที่มีการศึกษาสูง มีจำนวนครั้งที่กระทำผิดแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (ตารางที่ 19)

ตารางที่ 19 : แสดงความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษา กับจำนวนครั้งที่กระทำผิดของผู้หญิงที่กระทำผิดซ้ำ

ระดับการศึกษา	จำนวนครั้งที่กระทำผิด		รวม
	2 ครั้ง	มากกว่า 2 ครั้ง	
การศึกษาต่ำ	65	18	83
	(78.3)	(21.7)	(100.0)
การศึกษาสูง	39	25	64
	(60.9)	(39.1)	(100.0)
รวม	104	43	147
	(70.7)	(29.3)	(100.0)

ค่าสถิติ χ^2 = 5.251 df = 1

Sig = 0.021 * Gamma = 0.397

* แสดงว่ามีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

3.2 ความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับฐานความผิด

ผลการศึกษา พบว่า ค่าไคสแควร์ (χ^2) ที่คำนวณได้เท่ากับ 1.828 และมีค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.176 ซึ่งมากกว่าค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ที่ตั้งไว้ ดังนั้นจึงไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ แสดงให้เห็นว่า ผู้หญิงที่มีการศึกษาต่ำและผู้หญิงที่มีการศึกษาสูง กระทำผิดโดยมีฐานความผิดไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (ตารางที่ 20)

ตารางที่ 20 : แสดงความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับฐานความผิดของผู้หญิงที่กระทำผิดซ้ำ

ระดับการศึกษา	ฐานความผิด		รวม
	ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด	ความผิดอื่นๆ	
การศึกษาต่ำ	74	9	83
	(89.2)	(10.8)	(100.0)
การศึกษาสูง	52	12	64
	(81.3)	(18.8)	(100.0)
รวม	126	21	147
	(85.7)	(14.3)	(100.0)

ค่าสถิติ χ^2 = 1.828 df = 1

Sig = 0.176

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

3.3 ความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับกำหนดโทษ

ผลการศึกษา พบว่า ค่าไคสแควร์ (χ^2) ที่คำนวณได้เท่ากับ 15.229 และมีค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.000 ซึ่งน้อยกว่าค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ที่ตั้งไว้ ดังนั้น จึงเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยผู้หญิงที่มีการศึกษาต่ำส่วนใหญ่มีกำหนดโทษน้อยกว่า 7 ปี ร้อยละ 63.9 ในขณะที่ผู้หญิงที่มีการศึกษาสูงส่วนใหญ่มีกำหนดโทษน้อยกว่า 7 ปี ร้อยละ 90.6 ส่วนผู้หญิงที่มีการศึกษาต่ำมีกำหนดโทษตั้งแต่ 7 ปี ขึ้นไป ร้อยละ 36.1 และผู้หญิงที่มีการศึกษาสูง มีกำหนดโทษตั้งแต่ 7 ปี ขึ้นไป ร้อยละ 9.4 แสดงให้เห็นว่า ผู้หญิงที่มีการศึกษาต่ำและผู้หญิงที่มีการศึกษาสูงกำหนดโทษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (ตารางที่ 21)

ตารางที่ 21 : ตารางความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับกำหนดโทษของผู้หญิงที่กระทำผิดซ้ำ

ระดับการศึกษา	กำหนดโทษ		รวม
	น้อยกว่า 7 ปี	7 ปี ขึ้นไป	
การศึกษาต่ำ	53	30	83
	(63.9)	(36.1)	(100.0)
การศึกษาสูง	58	6	64
	(90.6)	(9.4)	(100.0)
รวม	111	36	147
	(75.5)	(24.5)	(100.0)

ค่าสถิติ χ^2 = 15.229 df = 1

Sig = 0.000 * Gamma = -0.691

* แสดงว่ามีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

3.4 ความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับระยะเวลาภายหลังจากพ้นโทษครั้งก่อน

ผลการศึกษา พบว่า ค่าไคสแควร์ (χ^2) ที่คำนวณได้เท่ากับ 5.817 และมีค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.016 ซึ่งน้อยกว่าค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ที่ตั้งไว้ ดังนั้น จึงเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยผู้หญิงที่มีการศึกษาต่ำ จะกระทำผิดภายหลังจากพ้นโทษครั้งก่อนเป็นระยะเวลา 3 ปี ขึ้นไป ร้อยละ 38.6 ในขณะที่ผู้หญิงที่มีการศึกษาสูง จะกระทำผิดภายหลังจากพ้นโทษครั้งก่อนเป็นระยะเวลา 3 ปี ขึ้นไป ร้อยละ 20.3 ส่วนผู้หญิงที่มีการศึกษาต่ำ จะกระทำผิดภายหลังจากพ้นโทษครั้งก่อนเป็นระยะเวลาน้อยกว่า 3 ปี ร้อยละ 61.4 และผู้หญิงที่มีการศึกษาสูง จะกระทำผิดภายหลังจากพ้นโทษครั้งก่อนเป็นระยะเวลาน้อยกว่า 3 ปี ร้อยละ 79.7 แสดงให้เห็นว่าผู้หญิงที่มีการศึกษาต่ำและผู้หญิงที่มีการศึกษาสูง มีระยะเวลาภายหลังจากพ้นโทษครั้งก่อนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (ตารางที่ 22)

ตารางที่ 22 : แสดงความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับระยะเวลาภายหลังจากพ้นโทษครั้งก่อนของผู้หญิงที่กระทำผิดซ้ำ

ระดับการศึกษา	ระยะเวลาภายหลังจากพ้นโทษครั้งก่อน		รวม
	น้อยกว่า 3 ปี	3 ปี ขึ้นไป	
การศึกษาต่ำ	51	32	83
	(61.4)	(38.6)	(100.0)
การศึกษาสูง	51	13	64
	(79.7)	(20.3)	(100.0)
รวม	102	45	147
	(69.4)	(30.6)	(100.0)

ค่าสถิติ χ^2 = 5.817 df = 1

Sig = 0.016 * Gamma = -0.422

* แสดงว่ามีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

3.5 สรุป

จากผลการศึกษา พบว่า ยอมรับสมมติฐานดังกล่าวที่ว่าผู้หญิงที่มีการศึกษาต่ำจะกระทำผิดซ้ำมากกว่าผู้หญิงที่มีการศึกษาสูง ในเรื่องจำนวนครั้งที่กระทำผิด กำหนดโทษ และระยะเวลาภายหลังจากพ้นโทษครั้งก่อน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

<u>สมมติฐานข้อที่ 4</u> "ผู้หญิงที่มีภาระเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัว จะกระทำผิดซ้ำมากกว่าผู้หญิงที่ไม่มีภาระเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัว"

4.1 ความสัมพันธ์ระหว่างภาระเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัวกับจำนวนครั้งที่กระทำผิด

ผลการศึกษา พบว่า ค่าไคสแควร์ (χ^2) ที่คำนวณได้เท่ากับ 2.543 และมีค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.110 ซึ่งมากกว่าค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ที่ตั้งไว้ ดังนั้นจึงไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ แสดงให้เห็นว่า ผู้หญิงที่มีภาระเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัว และผู้หญิงที่ไม่มีภาระเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัว มีจำนวนครั้งที่กระทำผิดไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (ตารางที่ 23)

ตารางที่ 23 : แสดงความสัมพันธ์ระหว่างการมีภาระเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัว กับจำนวนครั้งที่กระทำผิดของผู้หญิงที่กระทำผิดซ้ำ

การมีภาระเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัว	จำนวนครั้งที่กระทำผิด		รวม
	2 ครั้ง	มากกว่า 2 ครั้ง	
มีภาระเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัว	79 (74.5)	27 (25.5)	106 (100.0)
ไม่มีภาระเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัว	25 (61.0)	16 (39.0)	41 (100.0)
รวม	104 (70.7)	43 (29.3)	147 (100.0)

ค่าสถิติ χ^2 = 2.543 df = 1

Sig = 0.110

4.2 ความสัมพันธ์ระหว่างภาระเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัวกับฐานความผิด

ผลการศึกษา พบว่า ค่าไคสแควร์ (χ^2) ที่คำนวณได้เท่ากับ 0.350 และมีค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.554 ซึ่งมากกว่าค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ที่ตั้งไว้ ดังนั้นจึงไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ แสดงให้เห็นว่า ผู้หญิงที่มีภาระเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัว และผู้หญิงที่ไม่มีภาระเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัว กระทำผิดโดยมีฐานความผิดไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (ตารางที่ 24)

ตารางที่ 24 : แสดงความสัมพันธ์ระหว่างการมีภาระเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัว กับฐานความผิดของผู้หญิงที่กระทำผิดซ้ำ

การมีภาระเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัว	ฐานความผิด		รวม
	ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด	ความผิดอื่นๆ	
มีภาระเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัว	92 (86.8)	14 (13.2)	106 (100.0)
ไม่มีภาระเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัว	34 (82.9)	7 (17.1)	41 (100.0)
รวม	126 (85.7)	21 (14.3)	147 (100.0)

ค่าสถิติ χ^2 = 0.350 df = 1

Sig = 0.554

4.3 ความสัมพันธ์ระหว่างภาระเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัวกับกำหนดโทษ

ผลการศึกษา พบว่า ค่าไคสแควร์ (χ^2) ที่คำนวณได้เท่ากับ 7.603 และมีค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.005 ซึ่งน้อยกว่าค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ที่ตั้งไว้ ดังนั้น จึงเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยผู้หญิงที่มีภาระเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัวส่วนใหญ่มีกำหนดโทษน้อยกว่า 7 ปี ร้อยละ 69.8 ในขณะที่ผู้หญิงที่ไม่มีภาระเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัวส่วนใหญ่มีกำหนดโทษน้อยกว่า 7 ปี ร้อยละ 90.2 ส่วนผู้หญิงที่มีภาระเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัว มีกำหนดโทษตั้งแต่ 7 ปี ขึ้นไป ร้อยละ 30.2 และผู้หญิงที่ไม่มีภาระเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัว มีกำหนดโทษตั้งแต่ 7 ปี ขึ้นไป ร้อยละ 9.8 แสดงให้เห็นว่า ผู้หญิงที่มีภาระเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัว และผู้หญิงที่ไม่มีภาระเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัว มีกำหนดโทษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (ตารางที่ 25)

ตารางที่ 25 : แสดงความสัมพันธ์ระหว่างการมีภาระเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัว กับกำหนดโทษของผู้หญิงที่กระทำผิดซ้ำ

การมีภาระเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัว	กำหนดโทษ		รวม
	น้อยกว่า 7 ปี	7 ปี ขึ้นไป	
มีภาระเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัว	74	32	106
	(69.8)	(30.2)	(100.0)
ไม่มีภาระเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัว	37	4	41
	(90.2)	(9.8)	(100.0)
รวม	111	36	147
	(75.5)	(24.5)	(100.0)

ค่าสถิติ χ^2 = 7.6.3 df = 1

Sig = 0.005 * Gamma = -0.600

* แสดงว่ามีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

4.4 ความสัมพันธ์ระหว่างภาระเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัว กับระยะเวลาภายหลังจากพ้นโทษครั้งก่อน

ผลการศึกษา พบว่า ค่าไคสแควร์ (χ^2) ที่คำนวณได้เท่ากับ 2.091 และมีค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.148 ซึ่งมากกว่าค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ที่ตั้งไว้ ดังนั้นจึงไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ แสดงให้เห็นว่า ผู้หญิงที่มีภาระเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัว และผู้หญิงที่ไม่มีภาระเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัว มีระยะเวลาภายหลังจากพ้นโทษครั้งก่อนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (ตารางที่ 26)

ตารางที่ 26 : แสดงความสัมพันธ์ระหว่างการมีภาระเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัวกับระยะเวลาภายหลังจากพ้นโทษครั้งก่อนของผู้หญิงที่กระทำผิดซ้ำ

การมีภาระเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัว	ระยะเวลาภายหลังจากพ้นโทษครั้งก่อน		รวม
	น้อยกว่า 3 ปี	3 ปี ขึ้นไป	
มีภาระเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัว	70 (66.0)	36 (34.0)	106 (100.0)
ไม่มีภาระเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัว	32 (78.0)	9 (22.0)	41 (100.0)
รวม	102 (69.4)	45 (30.6)	147 (100.0)

ค่าสถิติ χ^2 = 2.091 df = 1
Sig = 0.148

4.5 สรุป

จากผลการศึกษา พบว่า ยอมรับสมมติฐานดังกล่าวที่ว่าผู้หญิงที่มีภาระเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัวจะกระทำผิดซ้ำมากกว่าผู้หญิงที่ไม่มีภาระเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัว ในเรื่องกำหนดโทษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

<u>สมมติฐานข้อที่ 5</u> "ผู้หญิงที่ไม่ได้ประกอบอาชีพ จะกระทำผิดซ้ำมากกว่าผู้หญิงที่ประกอบอาชีพ"

5.1 ความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพกับจำนวนครั้งที่กระทำผิด

ผลการศึกษา พบว่า ค่าไคสแควร์ (χ^2) ที่คำนวณได้เท่ากับ 1.813 และมีค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.178 ซึ่งมากกว่าค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ที่ตั้งไว้ ดังนั้นจึงไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ แสดงให้เห็นว่า ผู้หญิงที่ไม่ได้ประกอบอาชีพ และผู้หญิงที่ประกอบอาชีพมีจำนวนครั้งที่กระทำผิดไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (ตารางที่ 27)

ตารางที่ 27 : แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพกับจำนวนครั้งที่กระทำผิดของผู้หญิงที่กระทำผิดซ้ำ

อาชีพ	จำนวนครั้งที่กระทำผิด		รวม
	2 ครั้ง	มากกว่า 2 ครั้ง	
ไม่ได้ประกอบอาชีพ	27	16	43
	(62.8)	(37.2)	(100.0)
ประกอบอาชีพ	77	27	104
	(74.0)	(26.0)	(100.0)
รวม	104	43	147
	(70.7)	(29.3)	(100.0)

ค่าสถิติ χ^2 = 1.813 df = 1

Sig = 0.178

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

5.2 ความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพกับฐานความผิด

ผลการศึกษา พบว่า ค่าไคสแควร์ (χ^2) ที่คำนวณได้เท่ากับ 5.502 และมีค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.019 ซึ่งน้อยกว่าค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ที่ตั้งไว้ ดังนั้น จึงเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยผู้หญิงที่ไม่ได้ประกอบอาชีพส่วนใหญ่กระทำผิดซ้ำในคดีความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ร้อยละ 95.3 ในขณะที่ผู้หญิงที่ประกอบอาชีพส่วนใหญ่กระทำผิดซ้ำในคดีความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ร้อยละ 81.7 ส่วนผู้หญิงที่ไม่ได้ประกอบอาชีพ กระทำผิดซ้ำในคดีความผิดอื่นๆ ร้อยละ 4.7 และผู้หญิงที่ประกอบอาชีพ กระทำผิดซ้ำในคดีความผิดอื่นๆ ร้อยละ 18.3 แสดงให้เห็นว่า ผู้หญิงที่ไม่ได้ประกอบอาชีพ และผู้หญิงที่ประกอบอาชีพ กระทำผิดในฐานความผิดแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (ตารางที่ 28)

ตารางที่ 28 : แสดงความสัมพันธ์ระหว่างร้อยละของอาชีพกับฐานความผิดของผู้หญิงที่กระทำผิดซ้ำ

อาชีพ	ฐานความผิด		รวม
	ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด	ความผิดอื่นๆ	
ไม่ได้ประกอบอาชีพ	41	2	43
	(95.3)	(4.7)	(100.0)
ประกอบอาชีพ	85	19	104
	(81.7)	(18.3)	(100.0)
รวม	126	21	147
	(85.7)	(14.3)	(100.0)

ค่าสถิติ χ^2 = 5.502 df = 1

Sig = 0.019 *

* แสดงว่ามีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

5.3 ความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพกับกำหนดโทษ

ผลการศึกษา พบว่า ค่าไคสแควร์ (χ^2) ที่คำนวณได้เท่ากับ 6.027 และมีค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.014 ซึ่งน้อยกว่าค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ที่ตั้งไว้ ดังนั้น จึงเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยผู้หญิงที่ไม่ได้ประกอบอาชีพส่วนใหญ่มีกำหนดโทษน้อยกว่า 7 ปี ร้อยละ 88.4 ในขณะที่ผู้หญิงที่ประกอบอาชีพส่วนใหญ่มีกำหนดโทษน้อยกว่า 7 ปี ร้อยละ 70.2 ส่วนผู้หญิงที่ประกอบอาชีพ มีกำหนดโทษตั้งแต่ 7 ปี ขึ้นไป ร้อยละ 11.6 และผู้หญิงที่ประกอบอาชีพมีกำหนดโทษตั้งแต่ 7 ปี ขึ้นไป ร้อยละ 29.8 แสดงให้เห็นว่า ผู้หญิงที่ไม่ได้ประกอบอาชีพและผู้หญิงที่ประกอบอาชีพ มีกำหนดโทษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (ตารางที่ 29)

ตารางที่ 29 : แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพกับกำหนดโทษของผู้หญิงที่กระทำผิดซ้ำ

อาชีพ	กำหนดโทษ		รวม
	น้อยกว่า 7 ปี	7 ปี ขึ้นไป	
ไม่ได้ประกอบอาชีพ	38	5	43
	(88.4)	(11.6)	(100.0)
ประกอบอาชีพ	73	31	104
	(70.2)	(29.8)	(100.0)
รวม	111	36	147
	(75.5)	(24.5)	(100.0)

ค่าสถิติ χ^2 = 6.027 df = 1

Sig = 0.014 * Gamma = 0.527

* แสดงว่ามีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

5.4 ความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพกับระยะเวลาภายหลังจากพ้นโทษครั้งก่อน

ผลการศึกษา พบว่า ค่าไคสแควร์ (χ^2) ที่คำนวณได้เท่ากับ 2.805 และมีค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.094 ซึ่งมากกว่าค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ที่ตั้งไว้ ดังนั้นจึงไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ แสดงให้เห็นว่า ผู้หญิงที่ไม่ได้ประกอบอาชีพ และผู้หญิงที่ประกอบอาชีพ มีระยะเวลาภายหลังจากพ้นโทษครั้งก่อนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (ดูตารางที่ 30)

ตารางที่ 30 : แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพ กับระยะเวลาภายหลังจากพ้นโทษครั้งก่อนของผู้หญิงที่กระทำผิดซ้ำ

อาชีพ	ระยะเวลาภายหลังจากพ้นโทษครั้งก่อน		รวม
	น้อยกว่า 3 ปี	3 ปี ขึ้นไป	
ไม่ได้ประกอบอาชีพ	34	9	43
	(79.1)	(20.9)	(100.0)
ประกอบอาชีพ	68	36	104
	(65.4)	(34.6)	(100.0)
รวม	102	45	147
	(69.4)	(30.6)	(100.0)

ค่าสถิติ χ^2 = 2.805 df = 1

Sig = 0.094

5.5 สรุป

จากผลการศึกษา พบว่า ยอมรับสมมติฐานดังกล่าวที่ว่าผู้หญิงที่ไม่ได้ประกอบอาชีพจะกระทำผิดซ้ำมากกว่าผู้หญิงที่ประกอบอาชีพในเรื่องฐานความผิด และกำหนดโทษ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

<u>สมมติฐานข้อที่ 6</u> "ผู้หญิงที่มีรายได้ต่ำจะกระทำผิดซ้ำมากกว่าผู้หญิงที่มีรายได้สูง"

6.1 ความสัมพันธ์ระหว่างรายได้กับจำนวนครั้งที่กระทำผิด

ผลการศึกษา พบว่า ค่าไคสแควร์ (χ^2) ที่คำนวณได้เท่ากับ 1.346 และมีค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.246 ซึ่งมากกว่าค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ที่ตั้งไว้ ดังนั้นจึงไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ แสดงให้เห็นว่า ผู้หญิงที่มีรายได้ต่ำ และผู้หญิงที่มีรายได้สูง มีจำนวนครั้งที่กระทำผิดไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (ตารางที่ 31)

ตารางที่ 31 : แสดงความสัมพันธ์ระหว่างรายได้กับจำนวนครั้งที่กระทำผิดของผู้หญิงที่กระทำผิดซ้ำ

รายได้	จำนวนครั้งที่กระทำผิด		รวม
	2 ครั้ง	มากกว่า 2 ครั้ง	
รายได้ต่ำ	52	26	78
	(66.7)	(33.3)	(100.0)
รายได้สูง	52	17	69
	(75.4)	(26.0)	(100.0)
รวม	104	43	147
	(70.7)	(29.3)	(100.0)

ค่าสถิติ χ^2 = 1.346 df = 1

Sig = 0.246

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

6.2 ความสัมพันธ์ระหว่างรายได้กับฐานความผิด

ผลการศึกษา พบว่า ค่าไคสแควร์ (χ^2) ที่คำนวณได้เท่ากับ 6.014 และมีค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.014 ซึ่งน้อยกว่าค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ที่ตั้งไว้ ดังนั้น จึงเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยผู้หญิงที่มีรายได้ต่ำส่วนใหญ่กระทำผิดซ้ำในคดีความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ร้อยละ 92.3 ในขณะที่ผู้หญิงที่มีรายได้สูงส่วนใหญ่กระทำผิดซ้ำในคดีความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ร้อยละ 78.3 ส่วนผู้หญิงที่มีรายได้ต่ำ กระทำผิดซ้ำในคดีความผิดอื่นๆ ร้อยละ 7.7 และผู้หญิงที่มีรายได้สูง กระทำผิดซ้ำในคดีความผิดอื่นๆ ร้อยละ 21.7 แสดงให้เห็นว่า ผู้หญิงที่มีรายได้ต่ำ และผู้หญิงที่มีรายได้สูง กระทำผิดในฐานความผิดแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (ตารางที่ 32)

ตารางที่ 32 : แสดงความสัมพันธ์ระหว่างรายได้กับฐานความผิดของผู้หญิงที่กระทำผิดซ้ำ

รายได้	ฐานความผิด		รวม
	ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด	ความผิดอื่นๆ	
รายได้ต่ำ	72	6	78
	(92.3)	(7.7)	(100.0)
รายได้สูง	54	15	69
	(78.3)	(21.7)	(100.0)
รวม	126	21	147
	(85.7)	(14.3)	(100.0)

ค่าสถิติ χ^2 = 6.014 df = 1

Sig = 0.014 * Gamma = 0.538

* แสดงว่ามีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

6.3 ความสัมพันธ์ระหว่างรายได้กับกำหนดโทษ

ผลการศึกษา พบว่า ค่าไคสแควร์ (χ^2) ที่คำนวณได้เท่ากับ 5.532 และมีค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.019 ซึ่งน้อยกว่าค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ที่ตั้งไว้ ดังนั้น จึงเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยผู้หญิงที่มีรายได้ต่ำส่วนใหญ่มีกำหนดโทษน้อยกว่า 7 ปี ร้อยละ 83.3 ในขณะที่ผู้หญิงที่มีรายได้สูงส่วนใหญ่มีกำหนดโทษน้อยกว่า 7 ปี ร้อยละ 66.7 ส่วนผู้หญิงที่มีรายได้ต่ำ มีกำหนดโทษตั้งแต่ 7 ปี ขึ้นไป ร้อยละ 16.7 และผู้หญิงที่มีรายได้สูง มีกำหนดโทษตั้งแต่ 7 ปี ขึ้นไป ร้อยละ 33.3 แสดงให้เห็นว่า ผู้หญิงที่มีรายได้ต่ำ และผู้หญิงที่มีรายได้สูง มีกำหนดโทษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (ตารางที่ 33)

ตารางที่ 33 : แสดงความสัมพันธ์ระหว่างรายได้กับกำหนดโทษของผู้หญิงที่กระทำผิดซ้ำ

รายได้	กำหนดโทษ		รวม
	น้อยกว่า 7 ปี	7 ปี ขึ้นไป	
รายได้ต่ำ	65	13	78
	(83.3)	(16.7)	(100.0)
รายได้สูง	46	23	69
	(66.7)	(33.3)	(100.0)
รวม	111	36	147
	(75.5)	(24.5)	(100.0)

ค่าสถิติ χ^2 = 5.532 df = 1

Sig = 0.019 * Gamma = 0.428

* แสดงว่ามีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

6.4 ความสัมพันธ์ระหว่างรายได้กับระยะเวลาภายหลังจากพ้นโทษครั้งก่อน

ผลการศึกษา พบว่า ค่าไคสแควร์ (χ^2) ที่คำนวณได้เท่ากับ 1.064 และมีค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.302 ซึ่งมากกว่าค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ที่ตั้งไว้ ดังนั้นจึงไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ แสดงให้เห็นว่า ผู้หญิงที่มีรายได้ต่ำ และผู้หญิงที่มีรายได้สูง มีระยะเวลาภายหลังจากพ้นโทษครั้งก่อนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (ตารางที่ 34)

ตารางที่ 34 : แสดงความสัมพันธ์ระหว่างรายได้ กับระยะเวลาภายหลังจากพ้นโทษครั้งก่อนของผู้หญิงที่กระทำผิดซ้ำ

รายได้	ระยะเวลาภายหลังจากพ้นโทษครั้งก่อน		รวม
	น้อยกว่า 3 ปี	3 ปี ขึ้นไป	
รายได้ต่ำ	57	21	78
	(73.1)	(26.9)	(100.0)
รายได้สูง	45	24	69
	(65.2)	(34.8)	(100.0)
รวม	102	45	147
	(69.4)	(30.6)	(100.0)

ค่าสถิติ χ^2 = 1.064 df = 1

Sig = 0.302

6.5 สรุป

จากผลการศึกษา พบว่า ยอมรับสมมติฐานดังกล่าวที่ว่าผู้หญิงที่มีรายได้ต่ำจะกระทำผิดซ้ำมากกว่าผู้หญิงที่มีรายได้สูง ในเรื่องฐานความผิด และกำหนดโทษ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

<u>สมมติฐานข้อที่ 7</u> "ผู้หญิงที่มีภาระหนี้สิน จะกระทำผิดซ้ำมากกว่าผู้หญิงไม่มีภาระหนี้สิน"

7.1 ความสัมพันธ์ระหว่างภาระหนี้สินกับจำนวนครั้งที่กระทำผิด

ผลการศึกษา พบว่า ค่าไคสแควร์ (χ^2) ที่คำนวณได้เท่ากับ 0.137 และมีค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.711 ซึ่งมากกว่าค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ที่ตั้งไว้ ดังนั้นจึงไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ แสดงให้เห็นว่า ผู้หญิงที่มีภาระหนี้สิน และผู้หญิงที่ไม่มีภาระหนี้สิน มีจำนวนครั้งที่กระทำผิดไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (ตารางที่ 35)

ตารางที่ 35 : แสดงความสัมพันธ์ระหว่างภาระหนี้สิน กับจำนวนครั้งที่กระทำผิดของผู้หญิงที่กระทำผิดซ้ำ

ภาระหนี้สิน	จำนวนครั้งที่กระทำผิด		รวม
	2 ครั้ง	มากกว่า 2 ครั้ง	
มีภาระหนี้สิน	47	18	65
	(72.3)	(27.7)	(100.0)
ไม่มีภาระหนี้สิน	57	25	82
	(69.5)	(30.5)	(100.0)
รวม	104	43	147
	(70.7)	(29.3)	(100.0)

ค่าสถิติ χ^2 = 0.137 df = 1

Sig = 0.711

7.2 ความสัมพันธ์ระหว่างภาระหนี้สินกับฐานความผิด

ผลการศึกษา พบว่า ค่าไคสแควร์ (χ^2) ที่คำนวณได้เท่ากับ 3.092 และมีค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.079 ซึ่งมากกว่าค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ที่ตั้งไว้ ดังนั้นจึงไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ แสดงให้เห็นว่า ผู้หญิงที่มีภาระหนี้สิน และผู้หญิงที่ไม่มีภาระหนี้สินกระทำผิดในฐานความผิดไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (ตารางที่ 36)

ตารางที่ 36 : แสดงความสัมพันธ์ระหว่างภาระหนี้สินกับฐานความผิดของผู้หญิงที่กระทำผิดซ้ำ

ภาระหนี้สิน	ฐานความผิด		รวม
	ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด	ความผิดอื่นๆ	
มีภาระหนี้สิน	52	13	65
	(80.0)	(20.0)	(100.0)
ไม่มีภาระหนี้สิน	74	8	82
	(90.2)	(9.8)	(100.0)
รวม	126	21	147
	(85.7)	(14.3)	(100.0)

ค่าสถิติ χ^2 = 3.092 df = 1

Sig = 0.079

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

7.3 ความสัมพันธ์ระหว่างภาระหนี้สินกับกำหนดโทษ

ผลการศึกษา พบว่า ค่าไคสแควร์ (χ^2) ที่คำนวณได้เท่ากับ 5.501 และมีค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.019 ซึ่งน้อยกว่าค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ที่ตั้งไว้ ดังนั้น จึงเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยผู้หญิงที่มีภาระหนี้สินส่วนใหญ่มีกำหนดโทษน้อยกว่า 7 ปี ร้อยละ 66.2 ในขณะที่ผู้หญิงที่ไม่มีภาระหนี้สินส่วนใหญ่มีกำหนดโทษน้อยกว่า 7 ปี ร้อยละ 82.9 ส่วนผู้หญิงที่มีภาระหนี้สินมีกำหนดโทษตั้งแต่ 7 ปี ขึ้นไป ร้อยละ 33.8 และผู้หญิงที่ไม่มีภาระหนี้สิน มีกำหนดโทษตั้งแต่ 7 ปี ขึ้นไป ร้อยละ 17.1 แสดงให้เห็นว่า ผู้หญิงที่มีภาระหนี้สินและผู้หญิงที่ไม่มีภาระหนี้สินมีกำหนดโทษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (ตารางที่ 37)

ตารางที่ 37 : แสดงความสัมพันธ์ระหว่างภาระหนี้สินกับกำหนดโทษของผู้หญิงที่กระทำผิดซ้ำ

ภาระหนี้สิน	กำหนดโทษ		รวม
	น้อยกว่า 7 ปี	7 ปี ขึ้นไป	
มีภาระหนี้สิน	43	22	65
	(66.2)	(33.8)	(100.0)
ไม่มีภาระหนี้สิน	68	14	82
	(82.9)	(17.1)	(100.0)
รวม	111	36	147
	(75.5)	(24.5)	(100.0)

ค่าสถิติ χ^2 = 5.501 df = 1

Sig = 0.019 * Gamma = -0.426

* แสดงว่ามีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

7.4 ความสัมพันธ์ระหว่างภาระหนี้สินกับระยะเวลาภายหลังจากพ้นโทษครั้งก่อน

ผลการศึกษา พบว่า ค่าไคสแควร์ (χ^2) ที่คำนวณได้เท่ากับ 0.469 และมีค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.493 ซึ่งมากกว่าค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ที่ตั้งไว้ ดังนั้นจึงไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ แสดงให้เห็นว่า ผู้หญิงที่มีภาระหนี้สิน และผู้หญิงที่ไม่มีภาระหนี้สิน มีระยะเวลาภายหลังจากพ้นโทษครั้งก่อนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (ตารางที่ 38)

ตารางที่ 38 : แสดงความสัมพันธ์ระหว่างภาระหนี้สินกับระยะเวลาภายหลังจากพ้นโทษครั้งก่อนของผู้หญิงที่กระทำผิดซ้ำ

ภาระหนี้สิน	ระยะเวลาภายหลังจากพ้นโทษครั้งก่อน		รวม
	น้อยกว่า 3 ปี	3 ปี ขึ้นไป	
มีภาระหนี้สิน	47	18	65
	(72.3)	(27.7)	(100.0)
ไม่มีภาระหนี้สิน	55	27	82
	(67.1)	(32.9)	(100.0)
รวม	102	45	147
	(69.4)	(30.6)	(100.0)

ค่าสถิติ χ^2 = 0.469 df = 1

Sig = 0.493

7.5 สรุป

จากผลการศึกษา พบว่า ยอมรับสมมติฐานดังกล่าวที่ว่าผู้หญิงที่มีภาระหนี้สินจะกระทำผิดซ้ำมากกว่าผู้หญิงที่ไม่มีภาระหนี้สินในเรื่องกำหนดโทษ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สมมติฐานข้อที่ 8 "ผู้หญิงที่มีคนในครอบครัวและเครือญาติมีประวัติการกระทำผิดจะกระทำผิดซ้ำมากกว่าผู้หญิงที่ไม่มีคนในครอบครัวและเครือญาติมีประวัติการกระทำผิด"

8.1 ความสัมพันธ์ระหว่างประวัติการกระทำผิดของคนในครอบครัวและเครือญาติ กับจำนวนครั้งที่กระทำผิด

ผลการศึกษา พบว่า ค่าไคสแควร์ (χ^2) ที่คำนวณได้เท่ากับ 0.015 และมีค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.903 ซึ่งมากกว่าค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ที่ตั้งไว้ ดังนั้นจึงไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ แสดงให้เห็นว่า ผู้หญิงที่มีคนในครอบครัวและเครือญาติมีประวัติการกระทำผิดและผู้หญิงที่ไม่มีคนในครอบครัวและเครือญาติมีประวัติการกระทำผิด มีจำนวนครั้งที่กระทำผิดไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (ตารางที่ 39)

ตารางที่ 39 : แสดงความสัมพันธ์ระหว่างประวัติการกระทำผิดของคนในครอบครัวและเครือญาติกับจำนวนครั้งที่กระทำผิดของผู้หญิงที่กระทำผิดซ้ำ

ประวัติการกระทำผิดของคนในครอบครัวและเครือญาติ	จำนวนครั้งที่กระทำผิด		รวม
	2 ครั้ง	มากกว่า 2 ครั้ง	
มี	40	17	57
	(70.2)	(29.8)	(100.0)
ไม่มี	64	26	90
	(71.1)	(28.9)	(100.0)
รวม	104	43	147
	(70.7)	(29.3)	(100.0)

ค่าสถิติ χ^2 = 0.015 df = 1

Sig = 0.903

8.2 ความสัมพันธ์ระหว่างประวัติการกระทำผิดของคนในครอบครัวและเครือญาติ กับฐานความผิด

ผลการศึกษา พบว่า ค่าไคสแควร์ (χ^2) ที่คำนวณได้เท่ากับ 0.311 และมีค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.577 ซึ่งมากกว่าค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ที่ตั้งไว้ ดังนั้นจึงไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ แสดงให้เห็นว่า ผู้หญิงที่มีคนในครอบครัวและเครือญาติมีประวัติการกระทำผิดและผู้หญิงที่ไม่มีคนในครอบครัวและเครือญาติมีประวัติการกระทำผิด กระทำผิดในฐานความผิดไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (ตารางที่ 40)

ตารางที่ 40 : แสดงความสัมพันธ์ระหว่างประวัติการกระทำผิดของคนในครอบครัวและเครือญาติกับฐานความผิดของผู้หญิงที่กระทำผิดซ้ำ

ประวัติการกระทำผิดของคนในครอบครัวและเครือญาติ	ฐานความผิด		รวม
	ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด	ความผิดอื่นๆ	
มี	50	7	57
	(87.7)	(12.3)	(100.0)
ไม่มี	76	14	90
	(84.4)	(15.6)	(100.0)
รวม	126	21	147
	(85.7)	(14.3)	(100.0)

ค่าสถิติ χ^2 = 0.311 df = 1

Sig = 0.577

8.3 ความสัมพันธ์ระหว่างประวัติการกระทำผิดของคนในครอบครัวและเครือญาติ กับกำหนดโทษ

ผลการศึกษา พบว่า ค่าไคสแควร์ (χ^2) ที่คำนวณได้เท่ากับ 0.000 และมีค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.987 ซึ่งมากกว่าค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ที่ตั้งไว้ ดังนั้นจึงไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ แสดงให้เห็นว่า ผู้หญิงที่มีคนในครอบครัวและเครือญาติมีประวัติการกระทำผิดและผู้หญิงที่ไม่มีคนในครอบครัวและเครือญาติมีประวัติการกระทำผิด มีกำหนดโทษไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (ตารางที่ 41)

ตารางที่ 41 : แสดงความสัมพันธ์ระหว่างประวัติการกระทำผิดของคนในครอบครัวและเครือญาติกับกำหนดโทษของผู้หญิงที่กระทำผิดซ้ำ

ประวัติการกระทำผิดของคนในครอบครัวและเครือญาติ	กำหนดโทษ		รวม
	น้อยกว่า 7 ปี	7 ปี ขึ้นไป	
มี	43	14	57
	(75.4)	(24.6)	(100.0)
ไม่มี	68	22	90
	(75.6)	(24.4)	(100.0)
รวม	111	36	147
	(75.5)	(24.5)	(100.0)

ค่าสถิติ χ^2 = 0.000 df = 1

Sig = 0.987

8.4 ความสัมพันธ์ระหว่างประวัติการกระทำผิดของคนในครอบครัวและเครือญาติ กับระยะเวลาภายหลังจากพ้นโทษครั้งก่อน

ผลการศึกษา พบว่า ค่าไคสแควร์ (χ^2) ที่คำนวณได้เท่ากับ 0.285 และมีค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.593 ซึ่งมากกว่าค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ที่ตั้งไว้ ดังนั้นจึงไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ แสดงให้เห็นว่า ผู้หญิงที่มีคนในครอบครัวและเครือญาติมีประวัติการกระทำผิดและผู้หญิงที่ไม่มีคนในครอบครัวและเครือญาติมีประวัติการกระทำผิด มีระยะเวลาภายหลังจากพ้นโทษครั้งก่อนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (ตารางที่ 42)

ตารางที่ 42 : แสดงความสัมพันธ์ระหว่างประวัติการกระทำผิดของคนในครอบครัวและเครือญาติกับระยะเวลาภายหลังจากพ้นโทษครั้งก่อนของผู้หญิงที่กระทำผิดซ้ำ

ประวัติการกระทำผิดของคนในครอบครัวและเครือญาติ	ระยะเวลาภายหลังจากพ้นโทษครั้งก่อน		รวม
	น้อยกว่า 3 ปี	3 ปี ขึ้นไป	
มี	41	16	57
	(71.9)	(28.1)	(100.0)
ไม่มี	61	29	90
	(67.8)	(32.2)	(100.0)
รวม	102	45	147
	(69.4)	(30.6)	(100.0)

ค่าสถิติ χ^2 = 0.285 df = 1

Sig = 0.593

8.5 สรุป

จากผลการศึกษา พบว่า ปฏิเสธสมมติฐานดังกล่าวที่ว่าผู้หญิงที่มีคนในครอบครัวและเครือญาติมีประวัติการกระทำผิด จะกระทำผิดซ้ำมากกว่าผู้หญิงที่มีคนในครอบครัวและเครือญาติไม่มีประวัติการกระทำผิด

<u>สมมติฐานข้อที่ 9</u> "ผู้หญิงที่อยู่ในครอบครัวเดี่ยว จะกระทำผิดซ้ำมากกว่าผู้หญิงที่อยู่ในครอบครัวขยาย"

9.1 ความสัมพันธ์ระหว่างประเภทของครอบครัวกับจำนวนครั้งที่กระทำผิด

ผลการศึกษา พบว่า ค่าไคสแควร์ (χ^2) ที่คำนวณได้เท่ากับ 0.699 และมีค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.403 ซึ่งมากกว่าค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ที่ตั้งไว้ ดังนั้นจึงไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ แสดงให้เห็นว่า ผู้หญิงที่อยู่ในครอบครัวเดี่ยว และผู้หญิงที่อยู่ในครอบครัวขยายมีจำนวนครั้งที่กระทำผิดไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (ตารางที่ 43)

ตารางที่ 43 : แสดงความสัมพันธ์ระหว่างประเภทของครอบครัวกับจำนวนครั้งที่กระทำผิดของผู้หญิงที่กระทำผิดซ้ำ

ประเภทของครอบครัว	จำนวนครั้งที่กระทำผิด		รวม
	2 ครั้ง	มากกว่า 2 ครั้ง	
ครอบครัวเดี่ยว	75	28	103
	(72.8)	(27.2)	(100.0)
ครอบครัวขยาย	29	15	44
	(65.9)	(34.1)	(100.0)
รวม	104	43	147
	(70.7)	(29.3)	(100.0)

ค่าสถิติ χ^2 = 0.699 df = 1

Sig = 0.403

9.2 ความสัมพันธ์ระหว่างประเภทของครอบครัวกับฐานความผิด

ผลการศึกษา พบว่า ค่าไคสแควร์ (χ^2) ที่คำนวณได้เท่ากับ 10.915 และมีค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 ซึ่งน้อยกว่าค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ที่ตั้งไว้ ดังนั้น จึงเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยผู้หญิงที่อยู่ในครอบครัวเดี่ยวส่วนใหญ่กระทำผิดซ้ำในคดีความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ร้อยละ 92.2 ในขณะที่ผู้หญิงที่อยู่ในครอบครัวขยายส่วนใหญ่กระทำผิดซ้ำในคดีความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ร้อยละ 70.5 ส่วนผู้หญิงที่อยู่ในครอบครัวเดี่ยว กระทำผิดซ้ำในคดีความผิดอื่นๆ ร้อยละ 7.8 และผู้หญิงที่อยู่ในครอบครัวขยาย กระทำผิดซ้ำในคดีความผิดอื่นๆ ร้อยละ 29.5 แสดงให้เห็นว่า ผู้หญิงที่อยู่ในครอบครัวเดี่ยว และผู้หญิงที่อยู่ในครอบครัวขยาย กระทำผิดในฐานความผิดแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (ตารางที่ 44)

ตารางที่ 44 : แสดงความสัมพันธ์ระหว่างประเภทของครอบครัว กับฐานความผิดของผู้หญิงที่กระทำผิดซ้ำ

ประเภทของครอบครัว	ฐานความผิด		รวม
	ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด	ความผิดอื่นๆ	
ครอบครัวเดี่ยว	95	8	103
	(92.2)	(7.8)	(100.0)
ครอบครัวขยาย	31	13	44
	(70.5)	(29.5)	(100.0)
รวม	126	21	147
	(85.7)	(14.3)	(100.0)

ค่าสถิติ χ^2 = 10.915 df = 1

Sig = 0.001 * Gamma = 0.665

* แสดงว่ามีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

9.3 ความสัมพันธ์ระหว่างประเภทของครอบครัวกับกำหนดโทษ

ผลการศึกษา พบว่า ค่าไคสแควร์ (χ^2) ที่คำนวณได้เท่ากับ 0.009 และมีค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.925 ซึ่งมากกว่าค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ที่ตั้งไว้ ดังนั้นจึงไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ แสดงให้เห็นว่า ผู้หญิงที่อยู่ในครอบครัวเดี่ยว และผู้หญิงที่อยู่ในครอบครัวขยายมีกำหนดโทษไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (ตารางที่ 45)

ตารางที่ 45 : แสดงความสัมพันธ์ระหว่างประเภทของครอบครัว กับกำหนดโทษของผู้หญิงที่กระทำผิดซ้ำ

ประเภทของครอบครัว	กำหนดโทษ		รวม
	น้อยกว่า 7 ปี	7 ปี ขึ้นไป	
ครอบครัวเดี่ยว	78	25	103
	(75.7)	(24.3)	(100.0)
ครอบครัวขยาย	33	11	44
	(75.0)	(25.0)	(100.0)
รวม	111	36	147
	(75.5)	(24.5)	(100.0)

ค่าสถิติ χ^2 = 0.009 df = 1

Sig = 0.925

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

9.4 ความสัมพันธ์ระหว่างประเภทของครอบครัว กับระยะเวลาภายหลังจากพ้นโทษครั้งก่อน

ผลการศึกษา พบว่า ค่าไคสแควร์ (χ^2) ที่คำนวณได้เท่ากับ 0.334 และมีค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.563 ซึ่งมากกว่าค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ที่ตั้งไว้ ดังนั้นจึงไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ แสดงให้เห็นว่า ผู้หญิงที่อยู่ในครอบครัวเดี่ยว และผู้หญิงที่อยู่ในครอบครัวขยายมีระยะเวลาภายหลังจากพ้นโทษครั้งก่อนไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (ตารางที่ 46)

ตารางที่ 46 : แสดงความสัมพันธ์ระหว่างประเภทของครอบครัว กับระยะเวลาภายหลังจากพ้นโทษครั้งก่อนของผู้หญิงที่กระทำผิดซ้ำ

ประเภทของครอบครัว	ระยะเวลาภายหลังจากพ้นโทษครั้งก่อน		รวม
	น้อยกว่า 3 ปี	3 ปี ขึ้นไป	
ครอบครัวเดี่ยว	70	33	103
	(68.0)	(32.0)	(100.0)
ครอบครัวขยาย	32	12	44
	(72.7)	(27.3)	(100.0)
รวม	102	45	147
	(69.4)	(30.6)	(100.0)

ค่าสถิติ χ^2 = 0.334 df = 1

Sig = 0.563

9.5 สรุป

จากผลการศึกษา พบว่า ยอมรับสมมติฐานดังกล่าวที่ว่าผู้หญิงที่อยู่ในครอบครัวเดี่ยวจะกระทำผิดซ้ำมากกว่าผู้หญิงที่อยู่ในครอบครัวขยายในเรื่องฐานความผิดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

<u>สมมติฐานข้อที่ 10</u> "ผู้หญิงที่คบหาสมาคมกับเพื่อนซึ่งเคยกระทำผิด และถูกจับกุม จะกระทำผิดซ้ำมากกว่าผู้หญิงที่คบหาสมาคมกับเพื่อนซึ่งไม่เคยกระทำผิด และถูกจับกุม"

10.1 ความสัมพันธ์ระหว่างการคบเพื่อนกับจำนวนครั้งที่กระทำผิด

ผลการศึกษา พบว่า ค่าไคสแควร์ (χ^2) ที่คำนวณได้เท่ากับ 0.647 และมีค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.421 ซึ่งมากกว่าค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ที่ตั้งไว้ ดังนั้นจึงไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ แสดงให้เห็นว่า ผู้หญิงที่คบหาสมาคมกับเพื่อนซึ่งเคยกระทำผิดและถูกจับกุม และผู้หญิงที่คบหาสมาคมกับเพื่อนซึ่งไม่เคยกระทำผิด และถูกจับกุม มีจำนวนครั้งที่กระทำผิดไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (ตารางที่ 47)

ตารางที่ 47 : แสดงความสัมพันธ์ระหว่างการคบเพื่อน กับจำนวนครั้งที่กระทำผิดของผู้หญิงที่กระทำผิดซ้ำ

การคบเพื่อน	จำนวนครั้งที่กระทำผิด		รวม
	2 ครั้ง	มากกว่า 2 ครั้ง	
เพื่อนซึ่งเคยกระทำผิด	27	14	41
และถูกจับกุม	(65.9)	(34.1)	(100.0)
เพื่อนซึ่งไม่เคยกระทำ	77	29	106
ผิด และถูกจับกุม	(72.6)	(274)	(100.0)
รวม	104	43	147
	(70.7)	(29.3)	(100.0)

ค่าสถิติ χ^2 = 0.647 df = 1

Sig = 0.421

10.2 ความสัมพันธ์ระหว่างการคบเพื่อนกับฐานความผิด

ผลการศึกษา พบว่า ค่าไคสแควร์ (χ^2) ที่คำนวณได้เท่ากับ 0.006 และมีค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.940 ซึ่งมากกว่าค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ที่ตั้งไว้ ดังนั้นจึงไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ แสดงให้เห็นว่า ผู้หญิงที่คบหาสมาคมกับเพื่อนซึ่งเคยกระทำผิดและถูกจับกุม และผู้หญิงที่คบหาสมาคมกับเพื่อนซึ่งไม่เคยกระทำผิด และถูกจับกุม กระทำผิดในฐานความผิดไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (ตารางที่ 48)

ตารางที่ 48 : แสดงความสัมพันธ์ระหว่างการคบเพื่อนกับฐานความผิดของผู้หญิงที่กระทำผิดซ้ำ

การคบเพื่อน	ฐานความผิด		รวม
	ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด	ความผิดอื่นๆ	
เพื่อนซึ่งเคยกระทำผิดและถูกจับกุม	35	6	41
	(85.4)	(14.6)	(100.0)
เพื่อนซึ่งไม่เคยกระทำผิด และถูกจับกุม	91	15	106
	(82.8)	(14.2)	(100.0)
รวม	126	21	147
	(85.7)	(14.3)	(100.0)

ค่าสถิติ χ^2 = 0.006 df = 1

Sig = 0.940

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

10.3 ความสัมพันธ์ระหว่างการคบเพื่อนกับกำหนดโทษ

ผลการศึกษา พบว่า ค่าไคสแควร์ (χ^2) ที่คำนวณได้เท่ากับ 3.215 และมีค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.073 ซึ่งมากกว่าค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ที่ตั้งไว้ ดังนั้นจึงไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ แสดงให้เห็นว่า ผู้หญิงที่คบหาสมาคมกับเพื่อนซึ่งเคยกระทำผิดและถูกจับกุม และผู้หญิงที่คบหาสมาคมกับเพื่อนซึ่งไม่เคยกระทำผิด และถูกจับกุม มีกำหนดโทษไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (ตารางที่ 49)

ตารางที่ 49 : แสดงความสัมพันธ์ระหว่างการคบเพื่อนกับกำหนดโทษของผู้หญิงที่กระทำผิดซ้ำ

การคบเพื่อน	กำหนดโทษ		รวม
	น้อยกว่า 7 ปี	7 ปี ขึ้นไป	
เพื่อนซึ่งเคยกระทำผิด	35	6	41
และถูกจับกุม	(85.4)	(14.6)	(100.0)
เพื่อนซึ่งไม่เคยกระทำ	76	30	106
ผิด และถูกจับกุม	(71.7)	(28.3)	(100.0)
รวม	111	36	147
	(75.5)	(24.5)	(100.0)

ค่าสถิติ χ^2 = 3.215 df = 1

Sig = 0.073

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

10.4 ความสัมพันธ์ระหว่างการคบเพื่อนกับระยะเวลาภายหลังจากพ้นโทษครั้งก่อน

ผลการศึกษา พบว่า ค่าไคสแควร์ (χ^2) ที่คำนวณได้เท่ากับ 0.389 และมีค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.533 ซึ่งมากกว่าค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ที่ตั้งไว้ ดังนั้นจึงไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ แสดงให้เห็นว่า ผู้หญิงที่คบหาสมาคมกับเพื่อนซึ่งเคยกระทำผิดและถูกจับกุม และผู้หญิงที่คบหาสมาคมกับเพื่อนซึ่งไม่เคยกระทำผิด และถูกจับกุม มีระยะเวลาภายหลังจากพ้นโทษครั้งก่อนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (ตารางที่ 50)

ตารางที่ 50 : แสดงความสัมพันธ์ระหว่างการคบเพื่อน กับระยะเวลาภายหลังจากพ้นโทษครั้งก่อนของผู้หญิงที่กระทำผิดซ้ำ

การคบเพื่อน	ระยะเวลาภายหลังจากพ้นโทษครั้งก่อน		รวม
	น้อยกว่า 3 ปี	3 ปี ขึ้นไป	
เพื่อนซึ่งเคยกระทำผิดและถูกจับกุม	30 (73.2)	11 (26.8)	41 (100.0)
เพื่อนซึ่งไม่เคยกระทำผิด และถูกจับกุม	72 (67.9)	34 (32.1)	106 (100.0)
รวม	102 (69.4)	45 (30.6)	147 (100.0)

ค่าสถิติ χ^2 = 0.389 df = 1

Sig = 0.533

10.5 สรุป

จากผลการศึกษา พบว่า ปฏิเสธสมมติฐานดังกล่าวที่ว่าผู้หญิงที่คบหาสมาคมกับเพื่อนซึ่งเคยกระทำผิดและถูกจับกุมจะกระทำผิดซ้ำมากกว่าผู้หญิงที่คบหาสมาคมกับเพื่อนซึ่งไม่เคยกระทำผิดและถูกจับกุม

<u>สมมติฐานข้อที่ 11</u> "ผู้หญิงที่อยู่ในสภาพแวดล้อมบริเวณที่อยู่อาศัยที่มีการกระทำผิดจะกระทำผิดซ้ำมากกว่าผู้หญิงที่อยู่ในสภาพแวดล้อมบริเวณที่อยู่อาศัยที่ไม่มีการกระทำผิด"

11.1 ความสัมพันธ์ระหว่างสภาพแวดล้อมบริเวณที่อยู่อาศัยกับจำนวนครั้งที่กระทำผิด

ผลการศึกษา พบว่า ค่าไคสแควร์ (χ^2) ที่คำนวณได้เท่ากับ 0.203 และมีค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.652 ซึ่งมากกว่าค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ที่ตั้งไว้ ดังนั้นจึงไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ แสดงให้เห็นว่าผู้หญิงที่อยู่ในสภาพแวดล้อมบริเวณที่อยู่อาศัยที่มีการกระทำผิดและผู้หญิงที่อยู่ในสภาพแวดล้อมบริเวณที่อยู่อาศัยที่ไม่มีการกระทำผิด มีจำนวนครั้งที่กระทำผิดไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (ตารางที่ 51)

ตารางที่ 51 : แสดงความสัมพันธ์ระหว่างสภาพแวดล้อมบริเวณที่อยู่อาศัยกับจำนวนครั้งที่กระทำผิดของผู้หญิงที่กระทำผิดซ้ำ

สภาพแวดล้อมบริเวณที่อยู่อาศัย	จำนวนครั้งที่กระทำผิด		รวม
	2 ครั้ง	มากกว่า 2 ครั้ง	
มีการกระทำผิด	81	32	113
	(71.7)	(28.3)	(100.0)
ไม่มีการกระทำผิด	23	11	34
	(67.6)	(32.4)	(100.0)
รวม	104	43	147
	(70.7)	(29.3)	(100.0)

ค่าสถิติ χ^2 = 0.203 df = 1

Sig = 0.652

11.2 ความสัมพันธ์ระหว่างสภาพแวดล้อมบริเวณที่อยู่อาศัยกับฐานความผิด

ผลการศึกษา พบว่า ค่าไคสแควร์ (χ^2) ที่คำนวณได้เท่ากับ 1.337 และมีค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.247 ซึ่งมากกว่าค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ที่ตั้งไว้ ดังนั้นจึงไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ แสดงให้เห็นว่า ผู้หญิงที่อยู่ในสภาพแวดล้อมบริเวณที่อยู่อาศัยที่มีการกระทำผิดและผู้หญิงที่อยู่ในสภาพแวดล้อมบริเวณที่อยู่อาศัยที่ไม่มีการกระทำผิด กระทำผิดในฐานความผิดไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (ตารางที่ 52)

ตารางที่ 52 : แสดงความสัมพันธ์ระหว่างสภาพแวดล้อมบริเวณที่อยู่อาศัย กับฐานความผิดของผู้หญิงที่กระทำผิดซ้ำ

สภาพแวดล้อมบริเวณที่อยู่อาศัย	ฐานความผิด		รวม
	ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด	ความผิดอื่นๆ	
มีการกระทำผิด	99	14	113
	(87.6)	(12.4)	(100.0)
ไม่มีการกระทำผิด	27	7	34
	(79.4)	(20.6)	(100.0)
รวม	126	21	147
	(85.7)	(14.3)	(100.0)

ค่าสถิติ χ^2 = 1.337 df = 1

Sig = 0.247

11.3 ความสัมพันธ์ระหว่างสภาพแวดล้อมบริเวณที่อยู่อาศัยกับกำหนดโทษ

ผลการศึกษา พบว่า ค่าไคสแควร์ (χ^2) ที่คำนวณได้เท่ากับ 6.181 และมีค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.013 ซึ่งน้อยกว่าค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ที่ตั้งไว้ ดังนั้น จึงเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยผู้หญิงที่อยู่ในสภาพแวดล้อมบริเวณที่อยู่อาศัยที่มีการกระทำผิดส่วนใหญ่มีกำหนดโทษน้อยกว่า 7 ปี ร้อยละ 80.5 ในขณะที่ผู้หญิงที่อยู่ในสภาพแวดล้อมบริเวณที่อยู่อาศัยที่ไม่มีการกระทำผิดส่วนใหญ่มีกำหนดโทษน้อยกว่า 7 ปี ร้อยละ 58.8 ส่วนผู้หญิงที่อยู่ในสภาพแวดล้อมบริเวณที่อยู่อาศัยที่มีการกระทำ มีกำหนดโทษตั้งแต่ 7 ปี ขึ้นไป ร้อยละ 19.5 และผู้หญิงที่อยู่ในสภาพแวดล้อมบริเวณที่อยู่อาศัยที่ไม่มีการกระทำผิด มีกำหนดโทษตั้งแต่ 7 ปี ขึ้นไป ร้อยละ 41.2 แสดงให้เห็นว่า ผู้หญิงที่อยู่ในสภาพแวดล้อมบริเวณที่อยู่อาศัยที่มีการกระทำผิด และผู้หญิงที่อยู่ในสภาพแวดล้อมบริเวณที่อยู่อาศัยที่ไม่มีการกระทำผิด มีกำหนดโทษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (ตารางที่ 53)

ตารางที่ 53 : แสดงความสัมพันธ์ระหว่างสภาพแวดล้อมบริเวณที่อยู่อาศัยกับกำหนดโทษของผู้หญิงที่กระทำผิดซ้ำ

สภาพแวดล้อมบริเวณที่อยู่อาศัย	กำหนดโทษ		รวม
	น้อยกว่า 7 ปี	7 ปี ขึ้นไป	
มีการกระทำผิด	91	22	113
	(80.5)	(19.5)	(100.0)
ไม่มีการกระทำผิด	20	14	34
	(58.8)	(41.2)	(100.0)
รวม	111	36	147
	(75.5)	(24.5)	(100.0)

ค่าสถิติ χ^2 = 6.181 df = 1

Sig = 0.013 * Gamma = 0.486

* แสดงว่ามีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

11.4 ความสัมพันธ์ระหว่างสภาพแวดล้อมบริเวณที่อยู่อาศัยกับระยะเวลาภายหลังจากพ้นโทษครั้งก่อน

ผลการศึกษา พบว่า ค่าไคสแควร์ (χ^2) ที่คำนวณได้เท่ากับ 2.243 และมีค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.134 ซึ่งมากกว่าค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ที่ตั้งไว้ ดังนั้นจึงไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ แสดงให้เห็นว่า ผู้หญิงที่อยู่ในสภาพแวดล้อมบริเวณที่อยู่อาศัยที่มีการกระทำผิดและผู้หญิงที่อยู่ในสภาพแวดล้อมบริเวณที่อยู่อาศัยที่ไม่มีการกระทำผิด มีระยะเวลาภายหลังจากพ้นโทษครั้งก่อนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (ตารางที่ 54)

ตารางที่ 54 : แสดงความสัมพันธ์ระหว่างสภาพแวดล้อมบริเวณที่อยู่อาศัย กับระยะเวลาภายหลังจากพ้นโทษครั้งก่อนของผู้หญิงที่กระทำผิดซ้ำ

สภาพแวดล้อมบริเวณที่อยู่อาศัย	ระยะเวลาภายหลังจากพ้นโทษครั้งก่อน		รวม
	น้อยกว่า 3 ปี	3 ปี ขึ้นไป	
มีการกระทำผิด	82	31	113
	(72.6)	(27.4)	(100.0)
ไม่มีการกระทำผิด	20	14	34
	(58.8)	(41.2)	(100.0)
รวม	102	45	147
	(69.4)	(30.6)	(100.0)

ค่าสถิติ χ^2 = 2.243 df = 1
Sig = 0.134

11.5 สรุป

จากผลการศึกษา พบว่า ยอมรับสมมติฐานดังกล่าวที่ว่าผู้หญิงที่อยู่ในสภาพแวดล้อมบริเวณที่อยู่อาศัยที่มีการกระทำผิดจะกระทำผิดซ้ำมากกว่าผู้หญิงที่อยู่ในสภาพแวดล้อมบริเวณที่อยู่อาศัยที่ไม่มีการกระทำผิดในเรื่องกำหนดโทษ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

<u>สมมติฐานข้อที่ 12</u> "ผู้หญิงที่กระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์ จะกระทำผิดซ้ำมากกว่าผู้หญิงที่กระทำผิดในฐานความผิดอื่น"

12.1 ความสัมพันธ์ระหว่างฐานความผิดกับจำนวนครั้งที่กระทำผิด

ผลการศึกษา พบว่า ค่าไคสแควร์ (χ^2) ที่คำนวณได้เท่ากับ 0.193 และมีค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.660 ซึ่งมากกว่าค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ที่ตั้งไว้ ดังนั้นจึงไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ แสดงให้เห็นว่า ผู้หญิงที่กระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์ และผู้หญิงที่กระทำผิดในฐานความผิดอื่น มีจำนวนครั้งที่กระทำผิดไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (ตารางที่ 55)

ตารางที่ 55 : แสดงความสัมพันธ์ระหว่างฐานความผิด กับจำนวนครั้งที่กระทำผิดของผู้หญิงที่กระทำผิดซ้ำ

ฐานความผิด	จำนวนครั้งที่กระทำผิด		รวม
	2 ครั้ง	มากกว่า 2 ครั้ง	
ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์	14 (66.7)	7 (33.3)	21 (100.0)
ความผิดอื่นๆ	90 (71.4)	36 (28.6)	126 (100.0)
รวม	104 (70.7)	43 (29.3)	147 (100.0)

ค่าสถิติ χ^2 = 0.193 df = 1

Sig = 0.660

12.2 ความสัมพันธ์ระหว่างฐานความผิดกับฐานความผิด

ผลการศึกษา พบว่า ค่าไคสแควร์ (χ^2) ที่คำนวณได้เท่ากับ 33.074 และมีค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.000 ซึ่งน้อยกว่าค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ที่ตั้งไว้ ดังนั้น จึงเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยผู้หญิงที่กระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์ส่วนใหญ่กระทำผิดซ้ำในคดีความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ร้อยละ 38.1 ในขณะที่ผู้หญิงที่กระทำผิดในคดีความผิดอื่นๆ ส่วนใหญ่กระทำผิดซ้ำในคดีความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ร้อยละ 93.7 ส่วนผู้หญิงที่กระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์ กระทำผิดซ้ำในคดีความผิดอื่นๆ ร้อยละ 61.9 และผู้หญิงที่กระทำผิดในคดีความผิดอื่นๆ กระทำผิดซ้ำในคดีความผิดอื่นๆ ร้อยละ 6.3 แสดงให้เห็นว่า ผู้หญิงที่กระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์ และผู้หญิงที่กระทำผิดในฐานความผิดอื่น มีฐานความผิดแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (ตารางที่ 56)

ตารางที่ 56 : แสดงความสัมพันธ์ระหว่างฐานความผิดกับฐานความผิดของผู้หญิงที่กระทำผิดซ้ำ

ฐานความผิด	ฐานความผิด		รวม
	ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด	ความผิดอื่นๆ	
ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์	8	13	21
	(38.1)	(61.9)	(100.0)
ความผิดอื่นๆ	118	8	126
	(93.7)	(6.3)	(100.0)
รวม	126	21	147
	(85.7)	(14.3)	(100.0)

ค่าสถิติ χ^2 = 33.074 df = 1

Sig = 0.000 * Gamma = -0.920

* แสดงว่ามีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

12.3 ความสัมพันธ์ระหว่างฐานความผิดกับกำหนดโทษ

ผลการศึกษา พบว่า ค่าไคสแควร์ (χ^2) ที่คำนวณได้เท่ากับ 0.978 และมีค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.322 ซึ่งมากกว่าค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ที่ตั้งไว้ ดังนั้นจึงไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ แสดงให้เห็นว่า ผู้หญิงที่กระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์ และผู้หญิงที่กระทำผิดในฐานความผิดอื่น มีกำหนดโทษไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (ตารางที่ 57)

ตารางที่ 57 : แสดงความสัมพันธ์ระหว่างฐานความผิดกับกำหนดโทษของผู้หญิงที่กระทำผิดซ้ำ

ฐานความผิด	กำหนดโทษ		รวม
	น้อยกว่า 7 ปี	7 ปี ขึ้นไป	
ความผิดเกี่ยวกับ	14	7	21
ทรัพย์	(66.7)	(33.3)	(100.0)
ความผิดอื่นๆ	97	29	126
	(77.0)	(23.0)	(100.0)
รวม	111	36	147
	(75.5)	(24.5)	(100.0)

ค่าสถิติ χ^2 = 0.978 df = 1

Sig = 0.322

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

12.4 ความสัมพันธ์ระหว่างฐานความผิดกับระยะเวลาภายหลังจากพ้นโทษครั้งก่อน

ผลการศึกษา พบว่า ค่าไคสแควร์ (χ^2) ที่คำนวณได้เท่ากับ 1.647 และมีค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.199 ซึ่งมากกว่าค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ที่ตั้งไว้ ดังนั้นจึงไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ แสดงให้เห็นว่า ผู้หญิงที่กระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์ และผู้หญิงที่กระทำผิดในฐานความผิดอื่น มีระยะเวลาภายหลังจากพ้นโทษครั้งก่อนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (ตารางที่ 58)

ตารางที่ 58 : แสดงความสัมพันธ์ระหว่างฐานความผิด กับระยะเวลาภายหลังจากพ้นโทษครั้งก่อนของผู้หญิงที่กระทำผิดซ้ำ

ฐานความผิด	ระยะเวลาภายหลังจากพ้นโทษครั้งก่อน		รวม
	น้อยกว่า 3 ปี	3 ปี ขึ้นไป	
ความผิดเกี่ยวกับ	12	9	21
ทรัพย์	(57.1)	(42.9)	(100.0)
ความผิดอื่นๆ	90	36	126
	(71.4)	(28.6)	(100.0)
รวม	102	45	147
	(69.4)	(30.6)	(100.0)

ค่าสถิติ χ^2 = 1.647 df = 1

Sig = 0.199

12.5 สรุป

จากผลการศึกษา พบว่า ยอมรับสมมติฐานดังกล่าวที่ว่า ผู้หญิงที่กระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์จะกระทำผิดซ้ำมากกว่าผู้หญิงที่กระทำผิดในฐานความผิดอื่นในเรื่องฐานความผิดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จากการพิสูจน์สมมติฐานทั้ง 12 ข้อ สามารถแสดงภาพรวมสรุปการพิสูจน์สมมติฐานได้ดังนี้

ตารางที่ 59 : แสดงผลสรุปสมมติฐานที่ตั้งไว้

สมมติฐาน	ยอมรับ	ปฏิเสธ
1. ผู้หญิงที่มีอายุมากจะกระทำผิดซ้ำมากกว่าผู้หญิงที่มีอายุน้อย	√	
2. ผู้หญิงที่มีครอบครัวแล้วจะกระทำผิดซ้ำมากกว่าผู้หญิงโสด		√
3. ผู้หญิงที่มีการศึกษาต่ำจะกระทำผิดซ้ำมากกว่าผู้หญิงที่มีการศึกษาสูง	√	
4. ผู้หญิงที่มีภาระเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัวจะกระทำผิดซ้ำมากกว่าผู้หญิงที่ไม่มีภาระเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัว	√	
5. ผู้หญิงที่ไม่ได้ประกอบอาชีพจะกระทำผิดซ้ำมากกว่าผู้หญิงที่ประกอบอาชีพ	√	
6. ผู้หญิงที่มีรายได้ต่ำจะกระทำผิดซ้ำมากกว่าผู้หญิงที่มีรายได้สูง	√	
7. ผู้หญิงที่มีภาระหนี้สินจะกระทำผิดซ้ำมากกว่าผู้หญิงที่ไม่มีภาระหนี้สิน	√	
8. ผู้หญิงที่มีคนในครอบครัวและเครือญาติมีประวัติการกระทำผิดจะกระทำผิดซ้ำมากกว่าผู้หญิงที่มีคนในครอบครัวและเครือญาติไม่มีประวัติการกระทำผิด		√
9. ผู้หญิงที่อยู่ในครอบครัวเดี่ยวจะกระทำผิดซ้ำมากกว่าผู้หญิงที่อยู่ในครอบครัวขยาย	√	
10. ผู้หญิงที่คบหาสมาคมกับเพื่อนซึ่งเคยกระทำผิดและถูกจับกุมจะกระทำผิดซ้ำมากกว่าผู้หญิงที่คบหาสมาคมกับเพื่อนซึ่งไม่เคยกระทำผิดและถูกจับกุม		√
11. ผู้หญิงที่อยู่ในสภาพแวดล้อมบริเวณที่อยู่อาศัยที่มีการกระทำผิดจะกระทำผิดซ้ำมากกว่าผู้หญิงที่อยู่ในสภาพแวดล้อมบริเวณที่อยู่อาศัยที่ไม่มีการกระทำผิด	√	
12. ผู้หญิงที่กระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์จะกระทำผิดซ้ำมากกว่าผู้หญิงที่กระทำผิดในฐานความผิดอื่น	√	

4.6 การสัมภาษณ์ผู้หญิงที่กระทำผิดซ้ำ

จากการศึกษาถึงการกระทำผิดซ้ำของผู้หญิงที่ผ่านมานั้น ทำให้ทราบถึงปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำของผู้หญิงดังกล่าว ซึ่งได้แก่ อายุ ระดับการศึกษา การมีภาระเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัว อาชีพ รายได้ ภาระหนี้สิน ประเภทของครอบครัว สภาพแวดล้อมบริเวณที่อยู่อาศัย และฐานความผิด

สำหรับในส่วนของการสัมภาษณ์เจาะลึก (In-depth Interview) ผู้หญิงที่กระทำผิดซ้ำซึ่งผู้วิจัยได้ยกมาเป็นกรณีศึกษาจำนวน 10 ราย ดังที่จะได้กล่าวต่อไปนี้นั้นจะทำให้ทราบถึงปัจจัยต่างๆ ที่นำไปสู่การกระทำผิดซ้ำของผู้หญิงได้ชัดเจนยิ่งขึ้น กล่าวคือ

<u>กรณีศึกษาที่ 1</u>

ชื่อ นางเก๋ (นามสมมติ)

ฐานความผิด ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด

ประวัติส่วนตัว อายุ 25 ปี เป็นคนกรุงเทพฯ โดยกำเนิด อาศัยอยู่ในชุมชนแออัด จบการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เป็นบุตรคนที่ 2 ในจำนวนพี่น้อง 3 คน พ่อแม่หย่าร้างกันจึงมีพ่อเป็นผู้เลี้ยงดูในวัยเด็ก โดยพ่อประกอบอาชีพด้วยการตัดสติ๊กเกอร์ขาย อยู่กินกับสามีซึ่งเป็นคนข้างบ้านขณะมีอายุเพียง 13 ปี ไม่มีลูกด้วยกัน หลังจากนั้นประมาณ 4 ปี ก็เลิกร้างกัน เมื่อเลิกกับสามีจึงต้องออกไปทำมาหากินด้วยการขายบริการทางเพศ มีรายได้ประมาณเดือนละ 3,000 บาท

พฤติการณ์แห่งคดี สัมผัสยาเสพติดครั้งแรก เพราะเพื่อนที่ทำงานขายบริการทางเพศด้วยกันแนะนำ และชักชวนให้ลองดมกาว โดยบอกว่าเมื่อดมแล้วจะทำให้มีอารมณ์เคลิบเคลิ้ม รู้สึกสนุกกับการทำงาน หลังจากนั้นจึงเปลี่ยนมาเสพยาบ้าเพราะนอกจากเสพแล้วทำให้มีอารมณ์เคลิบเคลิ้มแล้วยังทำให้สดชื่น กระปรี้กระเปร่า ไม่อ่อนเพลียง่าย และที่สำคัญคือทำให้รับแขกได้มาก

ถูกจับกุมครั้งแรกเมื่ออายุ 24 ปี ขณะเสพยาบ้าร่วมกับเพื่อนๆ รวม 3 คน ในบ้านพักของเพื่อน ต้องโทษอยู่ในทัณฑสถานหญิงกลางประมาณ 5 เดือน ก็พ้นโทษ หลังจากพ้นโทษแล้วก็กลับไปอยู่กับพ่อและไปทำงานขายบริการทางเพศที่เดิมและยังคงเสพยาบ้าเหมือนเดิม นอกจากนี้ยังหันมาเป็นผู้จำหน่ายยาบ้าให้กับเพื่อนๆ ที่ทำงานด้วยกันด้วย หลังจากนั้นประมาณ 4 เดือน ก็ถูกตำรวจมาตรวจค้นและจับกุมได้ที่บ้าน

สาเหตุของการกระทำผิดซ้ำ

เนื่องจากเกิดและเติบโตมาในแหล่งชุมชนแออัด ซึ่งแวดล้อมและเต็มไปด้วยยาเสพติด ประกอบกับมีอาชีพขายบริการทางเพศจึงต้องพึ่งยาเสพติดในการทำงาน และที่เลิกไม่ได้หลังจากพ้นโทษครั้งแรก และกลับไปเกี่ยวข้องกับยาเสพติดอีกก็เพราะกลับไปอยู่ในสภาพแวดล้อมเดิม เพื่อนกลุ่มเดิม อาชีพเดิม ทำให้ไม่สามารถตัดใจเลิกได้

<u>กรณีศึกษาที่ 2</u>

ชื่อ นางก้อย (นามสมมติ)

ฐานความผิด ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด

ประวัติส่วนตัว อายุ 45 ปี เป็นคนกรุงเทพฯ โดยกำเนิด อาศัยอยู่ในชุมชนแออัด ไม่ได้เรียนหนังสือแต่อย่างใดเพราะเป็นบุตรคนโตในจำนวนพี่น้อง 9 คน พ่อแม่เป็นผู้เลี้ยงดูในวัยเด็ก โดยพ่อประกอบอาชีพเป็นช่างไม้ ส่วนแม่รับจ้างรับงานทั่วไป ตนเองจึงต้องเป็นคนช่วยพ่อแม่ดูแลน้องๆ และทำงานบ้านทุกอย่าง ทำให้ไม่เคยได้ออกไปไหน กลายเป็นคนคิดมากและน้อยใจพ่อแม่ เมื่ออายุประมาณ 20 ปี ได้อยู่กินกับสามีซึ่งเป็นเพื่อนของพ่อมีอาชีพเป็นช่างไม้เช่นกัน มีลูกด้วยกัน 3 คน หลังจากแต่งงานประมาณ 10 ปี สามีก็เสียชีวิต จึงฝากลูกไว้กับแม่แล้วก็แยกตัวออกมาอยู่ข้างนอกโดยไปสร้างกระต๊อบสังกะสีอยู่คนเดียว ทำมาหากินด้วยขี่รถสามล้อตระเวนเก็บของเก่าขาย มีรายได้ประมาณเดือนละ 2,000-3,000 บาท นานๆ จะแวะเอาเงินไปให้ลูกสักครั้ง

พฤติการณ์แห่งคดี สัมผัสยาเสพติดครั้งแรก เพราะเพื่อนที่เก็บของเก่าขายชักชวนให้ลองเสพเฮโรอีน เมื่อลองเสพแล้วรู้สึกว่ามันทำให้มีอารมณ์เคลิบเคลิ้ม ลืมความทุกข์ และความน้อยเนื้อต่ำใจในชีวิตได้ดี จึงเสพมาเรื่อยๆ

ถูกจับกุมครั้งแรกเมื่ออายุ 34 ปี โดยตำรวจสายตรวจที่ขี่รถผ่านมาได้เรียกตรวจค้นขณะขี่รถตระเวนหาของเก่ามาขาย ตำรวจค้นเจอเฮโรอีนอยู่ในตัวจึงถูกนำตัวไปดำเนินคดี ต้องโทษอยู่ในทัณฑสถานหญิงกลางประมาณ 6 เดือน ก็พ้นโทษ หลังจากพ้นโทษแล้วก็กลับไปอยู่คนเดียวและทำงานเหมือนเดิม และยังเสพเฮโรอีนเหมือนเดิม หลังจากนั้นถูกจับกุมอีกโดยปัจจุบันเป็นการกระทำผิดครั้งที่ 4 แล้ว

สาเหตุของการกระทำผิดซ้ำ

เนื่องจากเป็นคนคิดมาก น้อยใจที่พ่อแม่ไม่ให้เรียนหนังสือและรักน้องๆ มากกว่าตน และเมื่อแต่งงานได้ไม่นานนักสามีก็มาเสียชีวิตอีก จึงทำให้น้อยใจในวาสนาของตนเอง

เมื่อแยกตัวออกมาอยู่คนเดียวจึงเชื่อและไว้ใจเพื่อนที่ทำงานเก็บของเก่าขายด้วยกันมาก เพราะรู้สึกว่าเพื่อนจริงใจและรักตนเอง เมื่อเพื่อนชวนให้ลองเสพยาเสพติดจึงลองตามเพื่อน และสาเหตุเลิกยาเสพติดไม่ได้หลังจากพ้นโทษครั้งแรก และกลับไปเกี่ยวข้องกับยาเสพติดอีกก็เพราะกลับไปอยู่ในสภาพแวดล้อมเดิมซึ่งแวดล้อมไปด้วยยาเสพติดจึงทำให้ไม่สามารถตัดสินเลิกได้

<u>กรณีศึกษาที่ 3</u>

ชื่อ นางสาวแก้ว (นามสมมติ)

ฐานความผิด ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด

ประวัติส่วนตัว อายุ 24 ปี เป็นคนกรุงเทพฯ โดยกำเนิด อาศัยอยู่ในบ้านจัดสรร เรียนหนังสือจบชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.6) เป็นบุตรคนเดียวของพ่อแม่แต่พ่อเสียชีวิตขณะที่ตนเองมีอายุเพียง 1 ขวบ แม่จึงแต่งงานใหม่มีลูกกับสามีใหม่อีก 3 คน แม่และพ่อเลี้ยงเป็นผู้เลี้ยงดูมาโดยตลอด โดยพ่อเลี้ยงรับราชการ ส่วนแม่เป็นแม่บ้าน ครอบครัวอบอุ่นดี เข้ากับน้องๆ ได้ดีไม่มีปัญหา แต่ก็มีความรู้สึกว่าตนเองเป็นส่วนเกินของบ้านอยู่ตลอดเวลา จึงทำตัวห่างเหินกับครอบครัวตลอดมา

พฤติการณ์แห่งคดี สัมผัสยาเสพติดครั้งแรกขณะเรียนหนังสืออยู่ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โดยเพื่อนร่วมชั้นเรียนชวนไปเสพกัญชาที่บ้านเขา ติดใจจึงเสพกัญชามาเรื่อยๆ โดยที่พ่อแม่ไม่รู้จนกระทั่งเรียนจบชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายจึงขอพ่อแม่ไม่เรียนต่อมหาวิทยาลัย แต่จะขอเรียนด้านศิลปะ และขอไปพักอยู่ที่บ้านตายายซึ่งใกล้กับสถานศึกษา ช่วงนี้ได้หันไปเสพเฮโรอีนและถูกตำรวจจับพร้อมเพื่อนขณะเสพเฮโรอีนที่บ้านเพื่อน ต้องโทษอยู่ 3 เดือน หลังจากพ้นโทษจึงต้องกลับมาอยู่กับพ่อแม่ตามเดิม แต่ก็ยังไม่ยอมเลิกเสพเฮโรอีนโดยจะแอบหลบไปเสพที่บ้านเพื่อนเป็นประจำ หลังจากนั้นประมาณ 6-7 เดือน จึงถูกจับกุมได้อีกที่บ้านเพื่อนเช่นเดียวกัน

สาเหตุของการกระทำผิดซ้ำ

เนื่องจากเป็นคนเก็บกด คิดมาก รู้สึกว่าตนเองเป็นส่วนเกินของครอบครัว ไม่มีใครรักและขาดความอบอุ่น จึงติดเพื่อนมาก เมื่อเพื่อนชักชวนจึงทำตามเพื่อน และสาเหตุที่ทำให้ไม่สามารถเลิกเสพเฮโรอีนได้นั้นก็เนื่องมาจากไม่อยากเลิกเอง เพราะรู้สึกสบายใจทุกครั้งที่ได้เสพ

กรณีศึกษาที่ 4

ชื่อ นางหวิง (นามสมมติ)

ฐานความผิด ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด

ประวัติส่วนตัว อายุ 35 ปี เป็นคนกรุงเทพฯ โดยกำเนิด อาศัยอยู่ในชุมชนแออัด เรียนหนังสือจบชั้นประถมปีที่ 6 เป็นบุตรคนที่ 7 จากจำนวน 13 คนของพ่อแม่ พ่อแม่เป็นผู้เลี้ยงดูมาโดยตลอด โดยพ่อและแม่ประกอบอาชีพรับจ้างทั่วไปทั้งคู่ ไม่ค่อยมีเวลาดูแลลูกๆ เท่าใดนัก ปล่อยพี่น้องดูแลกันเอง เมื่ออายุได้ 15 ปี จึงหนีตามผู้ชายที่เพื่อนข้างบ้านแนะนำให้รู้จักไปอยู่กินกันที่อื่น มีลูก 1 คน ตนเองและสามีช่วยกันทำมาหากินโดยการขายผักที่ปากคลองตลาด มีรายได้ประมาณเดือนละ 5,000-6,000 บาท

พฤติการณ์แห่งคดี เพื่อนสนิทที่ขายผักด้วยกันที่ปากคลองตลาดชักชวนให้ลองเสพเฮโรอีน และเสพเรื่อยมาโดยที่สามีและลูกไม่รู้ ถูกตำรวจจับครั้งแรกพร้อมเพื่อนอีก 2 คน ขณะเดินกลับบ้าน หลังจากซื้อเฮโรอีนเสร็จแล้ว ต้องโทษอยู่ในทัณฑสถานหญิงกลางอยู่ 10 เดือน หลังจากพ้นโทษแล้วกลับมาอยู่กับสามีและลูก และยังประกอบอาชีพขายผักที่ปากคลองตลาดตามเดิม แต่ก็ยังไม่ยอมเลิกเสพเฮโรอีนโดยที่สามีและลูกไม่รู้ โดยจะแอบหลบไปเสพที่บ้านเพื่อนเป็นประจำ การกระทำผิดครั้งนี้เป็นการกระทำผิดครั้งที่ 3 ซึ่งการกระทำผิดทั้งครั้งที่ 2 และครั้งที่ 3 ล้วนเป็นการกระทำผิดเกี่ยวกับยาเสพติด และถูกจับกุมได้อีกที่บ้านเพื่อนเช่นเดียวกัน

สาเหตุของการกระทำผิดซ้ำ

เนื่องจากเติบโตมาในครอบครัวที่ยากจน ขาดความรักความอบอุ่น พ่อแม่ไม่มีเวลาดูแลอบรมสั่งสอน จึงทำให้เป็นที่ไม่มีเหตุผล เชื่อคนง่าย และถูกชักจูงได้ง่าย และสาเหตุที่ทำให้ไม่สามารถเลิกเสพเฮโรอีนได้นั้นก็เนื่องมาจากไม่อยากเลิกเอง และกลับมาอยู่ในสภาพแวดล้อมเดิม จึงทำให้ตัดใจเลิกไม่ได้

กรณีศึกษาที่ 5

ชื่อ นางแหวน (นามสมมติ)

ฐานความผิด ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด

ประวัติส่วนตัว อายุ 20 ปี เป็นคนกรุงเทพฯ โดยกำเนิด อาศัยอยู่ในชุมชนแออัด ไม่ได้เรียนหนังสือ เป็นบุตรคนเดียวของครอบครัว ตากับยายเป็นผู้เลี้ยงดูมาโดยตลอดเนื่องจากพ่อแม่

แยกทางกันตั้งแต่อายุได้ 2 ขวบ โดยตาประกอบอาชีพเป็นยามให้กับบริษัทเอกชนเล็กๆ แห่งหนึ่ง ส่วนยายประกอบอาชีพรับจ้างทั่วไป เมื่ออายุได้ 16 ปี ได้อยู่กินกับผู้ชายข้างบ้านซึ่งมีอาชีพขับรถแท็กซี่รับจ้าง ส่วนตนเองไม่ได้ทำงานอะไรนอกจากดูแลบ้าน และไม่มีลูกด้วยกัน

พฤติการณ์แห่งคดี อยู่กินกับสามีได้ประมาณ 4-5 เดือน จึงทราบว่าสามีเสพยาบ้า จึงแอบเสพบ้างจนติด ถูกตำรวจจับครั้งแรกที่บ้านขณะอายุประมาณ 19 ปี เนื่องจากตำรวจจะเข้ามาตรวจค้นจับกุมสามี ซึ่งตำรวจสืบทราบว่าเสพและจำหน่ายยาบ้า แต่สามีไม่อยู่ เมื่อตำรวจตรวจค้นเจอยาบ้าของกลางซุกซ่อนอยู่ในรถแท็กซี่ของสามีที่จอดอยู่ในบ้านตนจึงถูกดำเนินคดีแทน ขณะต้องขังทราบว่าหลังจากนั้นไม่นานนักสามีก็ถูกตำรวจจับกุมตัวได้เช่นกัน ต้องโทษอยู่ในทัณฑสถานหญิงกลางอยู่ 5 เดือน หลังจากพ้นโทษแล้วกลับมาอยู่กับตายายตามเดิม และไม่ได้ประกอบอาชีพเหมือนเดิม แต่ก็ยังไม่ยอมเลิกเสพยาบ้า หลังจากนั้นอีก 3 เดือน จึงถูกตำรวจจับกุมอีกครั้งเนื่องจากตาเป็นคนไปแจ้งความเพราะทนเห็นตนเสพยาบ้าไม่ได้

สาเหตุของการกระทำผิดซ้ำ

เนื่องจากขาดความรักความอบอุ่นจากพ่อแม่ และไม่ได้รับการศึกษา จึงทำให้เป็นที่ไม่มีเหตุผล กระทำผิดไปเพียงเพราะอยากลอง และเลียนแบบสามี และสาเหตุที่ทำให้ไม่สามารถเลิกเสพเฮโรอีนได้นั้นก็เนื่องมาจากไม่อยากเลิกเอง

<u>กรณีศึกษาที่ 6</u>

ชื่อ นางเจี๊ยบ (นามสมมติ)

ฐานความผิด ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด

ประวัติส่วนตัว อายุ 28 ปี เป็นคนกรุงเทพฯ โดยกำเนิด อาศัยอยู่ในชุมชนแออัด เรียนหนังสือจบชั้นประถมปีที่ 6 เป็นบุตรคนที่ 2 ในจำนวนพี่น้อง 5 คนของครอบครัว โดยมีพ่อซึ่งทำงานเป็นลูกจ้างของราชตฤณมัยสมาคมเป็นผู้เลี้ยงดูในวัยเด็กมาโดยตลอด เนื่องจากพ่อแม่แยกทางกัน และต่างฝ่ายต่างก็มีครอบครัวใหม่ เมื่ออายุได้ 14 ปี ได้หนีออกจากบ้านไปอาศัยอยู่กับเพื่อนที่เรียนหนังสือมาด้วยกันโดยหาเลี้ยงชีพด้วยการขายของชำบริเวณศาลเจ้าพ่อเสือ มีรายได้ประมาณเดือนละ 5,000 บาท จนกระทั่งอายุประมาณ18 ปี ได้เจอกับสามีซึ่งเป็นกรรมกรทำงานอยู่บริเวณนั้น หลังจากนั้นจึงตัดสินใจอยู่กินร่วมกัน

พฤติการณ์แห่งคดี โดยปกติเป็นคนกินเหล้า สูบบุหรี่อยู่แล้ว เมื่อเพื่อนที่ค้าขายของของชำอยู่ด้วยกันชวนให้ลองเสพยาบ้า จึงลองเสพจนกระทั่งติดโดยที่สามีไม่รู้ ถูกตำรวจจับครั้งแรกขณะที่

เดินทางกลับบ้านหลังจากการซื้อยาบ้ากับเพื่อน ขณะอายุได้ 20 ปี ขณะต้องขังสามีไปเยี่ยมเพียงครั้งเดียวแล้วก็หายไปเพราะรับไม่ได้กับการที่ตนเสพยาเสพติด ต้องโทษอยู่ในทัณฑสถานหญิงกลางอยู่ 1 เดือน หลังจากพ้นโทษแล้วก็กลับมาขายของซ้ำตามเดิม หลังจากนั้นประมาณ 4-5 เดือน จึงถูกตำรวจจับกุมอีกครั้งขณะกำลังซื้อยาบ้า

สาเหตุของการกระทำผิดซ้ำ

เนื่องจากขาดความรักความอบอุ่นจากพ่อแม่ จึงทำให้เป็นที่ไม่สนใจใครและสิ่งใด ชอบทำอะไรตามใจตนเอง ชอบลองอบายมุขทุกอย่าง กระทำผิดไปเพียงเพราะอยากลองและอยากทำอะไรที่สะใจตัวเอง และสาเหตุที่ทำให้ไม่สามารถเลิกเสพเฮโรอีนได้นั้นก็เนื่องมาจากไม่อยากเลิกเอง และกลับไปอยู่ในสภาพแวดล้อมเดิม

<u>กรณีศึกษาที่ 7</u>

ชื่อ นางเล็ก (นามสมมติ)

ฐานความผิด ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด

ประวัติส่วนตัว อายุ 34 ปี เป็นคนกรุงเทพฯ โดยกำเนิด อาศัยอยู่ในชุมชนแออัด ไม่ได้เรียนหนังสือ เป็นบุตรคนที่ 6 ของจำนวนพี่น้อง 11 คน ของครอบครัว ฟอแม่เป็นผู้เลี้ยงดูมาโดยตลอดโดยพ่อมีอาชีพรับจ้างต่อเติมบ้าน ส่วนแม่และตนเองมีอาชีพรับจ้างซักรีดเสื้อผ้า มีรายได้ประมาณเดือนละ 2,000 บาท แต่งงานแล้วกับสามีซึ่งมีอาชีพรับจ้างเดินลายไฟฟ้าตามบ้าน

พฤติการณ์แห่งคดี อยู่กินกับสามีได้ไม่นานจึงทราบว่าสามีเสพเฮโรอีน ขอร้องให้สามีเลิกเสพแต่สามีไม่ยอมเลิก แล้วยังตุด่าว่าไม่ให้มายุ่ง ด้วยความน้อยใจที่สามีด่าว่าและคับแค้นใจที่รายได้ไม่พอใช้อยู่แล้วแต่สามียังนำเงินไปซื้อเฮโรอีนมาเสพอีก จึงประชดสามีด้วยการเสพเฮโรอีนบ้างจนกระทั่งติด ผลจากการเสพเฮโรอีนทำให้ต้องสูญเสียลูกภายหลังจากคลอดได้เพียง 2 อาทิตย์ไป 2 หน ถูกตำรวจจับครั้งแรกขณะกำลังเสพเฮโรอีนอยู่ในบ้านเพื่อนเมื่ออายุประมาณ 31 ปี ต้องโทษอยู่ในทัณฑสถานหญิงกลางอยู่ 1 เดือน หลังจากพ้นโทษแล้วกลับมาอยู่กับสามีและประกอบอาชีพรับจ้างซักผ้าตามเดิม และยังคงเสพเฮโรอีนอยู่อีก นอกจากนี้ยังหันมาเป็นผู้จำหน่ายอีกด้วย การกระทำผิดครั้งนี้เป็นการกระทำผิดครั้งที่ 3 โดยกระทำผิดภายหลังจากพ้นโทษจากครั้งที่ 2 ประมาณ 3-4 เดือน ถูกตำรวจจับกุมได้ที่บ้านขณะกำลังขายเฮโรอีนให้กับลูกค้า

สาเหตุของการกระทำผิดซ้ำ

เนื่องจากไม่ได้รับการศึกษา จึงทำให้เป็นที่ไม่มีเหตุผล กระทำผิดไปเพียง

เพราะอยากต้องการประชดสามี และสาเหตุที่ทำให้ไม่สามารถเลิกเสพเฮโรอีนได้นั้นก็เนื่องมาจากเมื่อพ้นโทษแล้วก็กลับไปอยู่ในสภาพแวดล้อมเดิมทำให้ไม่อาจตัดใจเลิกเสพได้ และด้วยความต้องการเงินจึงหันมาจำหน่ายด้วย

<u>กรณีศึกษาที่ 8</u>

ชื่อ นางจ้อย (นามสมมติ)

ฐานความผิด ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด

ประวัติส่วนตัว อายุ 24 ปี เป็นคนกรุงเทพฯ โดยกำเนิด อาศัยอยู่ในชุมชนแออัด เรียนหนังสือจบชั้นประถมปีที่ 6 เป็นบุตรคนสุดท้องในจำนวนพี่น้อง 3 คนของครอบครัว โดยมีพ่อและแม่เป็นผู้เลี้ยงดูมาโดยตลอด พ่อและแม่มีอาชีพรับจ้างทั่วไป เนื่องจากฐานะทางบ้านยากจน เมื่อมีอายุได้ 17 ปี จึงไปช่วยทำงานบ้านให้กับน้าสาวที่พัทยา ชอบหนีน้าสาวไปเที่ยวกลางคืนเป็นประจำ จนกระทั่งน้าสาวไล่ให้กลับไปอยู่บ้านที่กรุงเทพและทะเลาะกับน้าสาวอย่างรุนแรง จึงหนีออกจากบ้านของน้าสาวไปอยู่กินกับทหารเรือที่พบกันขณะไปเที่ยวกลางคืน

พฤติการณ์แห่งคดี เนื่องจากหน้าที่การงานของสามี ที่ต้องออกเรือไปทำงานคราวละนาน ๆ ทำให้เกิดความเหงา และเบื่อ เมื่อเห็นผู้ใต้บังคับบัญชาของสามีที่มาทำความสะอาดบ้านพักให้เป็นประจำแอบเสพกัญชาจึงขอลองสูบบ้าง หลังจากนั้นจึงเปลี่ยนมาเสพเฮโรอีนด้วย เสพมาเรื่อยๆ โดยที่สามีไม่ทราบ ถูกตำรวจจับครั้งแรกขณะกำลังซื้อเฮโรอีน เมื่ออายุได้ 18 ปี สามีไม่เคยไปเยี่ยมเลยเนื่องจากรู้สึกอับอายกับการกระทำของตน ต้องโทษอยู่ในทัณฑสถานหญิงชลบุรีอยู่ประมาณ 3 เดือน หลังจากพ้นโทษแล้วจึงกลับไปอยู่กับพ่อแม่ที่กรุงเทพฯ ตามเดิม โดยประกอบอาชีพขายบริการทางเพศ แต่ก็ยังไม่เลิกเสพเฮโรอีนและยาบ้า หลังจากนั้นต้องโทษอีก 3 ครั้งในคดีความผิดเกี่ยวกับทรัพย์เนื่องจากต้องการเงินไปซื้อเฮโรอีนมาเสพ การกระทำผิดครั้งนี้เป็นครั้งที่ 5 ถูกตำรวจจับกุมที่บ้านเนื่องจากพ่อเป็นคนไปแจ้งความให้ตำรวจมาจับในข้อหาเสพเฮโรอีน

สาเหตุของการกระทำผิดซ้ำ

เนื่องจากครอบครัวมีฐานะยากจน ทำให้เป็นคนเก็บกด จึงชอบแสวงหาความสุขจากการลองอบายมุขทุกอย่าง กระทำผิดไปเพียงเพราะอยากลอง และสาเหตุที่ทำให้ไม่สามารถเลิกเสพเฮโรอีนได้นั้นก็เนื่องมาจากไม่อยากเลิกเอง

กรณีศึกษาที่ 9

ชื่อ นางจุ้ย (นามสมมติ)

ฐานความผิด ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด

ประวัติส่วนตัว อายุ 24 ปี เป็นคนกรุงเทพฯ โดยกำเนิด อาศัยอยู่ในชุมชนแออัด เรียนหนังสือจบชั้นประถมปีที่ 4 เป็นบุตรคนโตในจำนวนพี่น้อง 4 คนของครอบครัว อยู่กับพ่อแม่มาโดยตลอดแต่ฝากให้คนข้างบ้านเป็นเลี้ยงดู เนื่องจากฐานะทางบ้านยากจนทำให้พ่อแม่ต้องทำงานทั้งคู่ โดยพ่อมีอาชีพเป็นกรรมกร แม่รับจ้างเป็นคนครัว ส่วนตนเองค้าขายของชำ เมื่อแต่งงานกับสามีซึ่งมีอาชีพขับมอเตอร์ไซค์รับจ้างจึงเลิกทำงานมาทำหน้าที่แม่บ้านอย่างเดียว

พฤติการณ์แห่งคดี เมื่ออยู่กินกับสามีจึงรู้ว่าสามีเสพยาบ้า จึงมีการทะเลาะวิวาทกันเป็นประจำเนื่องจากรายได้ของสามีไม่พอใช้จ่าย เพราะต้องแบ่งเงินไปซื้อยาบ้ามาเสพด้วย ด้วยเหตุนี้จึงทำให้คิดมาก และเกิดความเครียด จึงหาทางออกด้วยการเสพยาบ้าตามสามี ถูกตำรวจจับครั้งแรกขณะกำลังเสพยาบ้าอยู่ในบ้าน ขณะอายุได้ 23 ปี ต้องโทษอยู่ในทัณฑสถานหญิงกลางนาน 6 เดือน ส่วนสามีทราบว่าภายหลังก็ถูกตำรวจจับกุมและถูกดำเนินคดีเช่นเดียวกัน หลังจากพ้นโทษแล้วจึงกลับไปอยู่กับพ่อแม่ตามเดิม และยังคงเสพยาบ้าเรื่อยมา นอกจากนี้เนื่องจากไม่ได้ประกอบอาชีพอะไรจึงหันมาจำหน่ายยาบ้าด้วยเพื่อให้ได้เงินมาซื้อยาบ้าเสพเอง หลังจากนั้นประมาณ 2 เดือน ก็ถูกตำรวจจับกุมตัวได้ขณะกำลังขายยาบ้าที่บ้านตนเอง

สาเหตุของการกระทำผิดซ้ำ

เนื่องจากต้องการประชดสามีที่ไม่ยอมเลิกเสพยาบ้า และสาเหตุที่ทำให้ไม่สามารถเลิกเสพยาบ้าได้เพราะไม่สามารถตัดใจให้เลิกเสพได้ ประกอบกับการที่ไม่ได้ประกอบอาชีพ และครอบครัวยากจนทำให้ไม่มีมีเงินซื้อยาบ้ามาเสพจึงหันไปจำหน่ายยาบ้าเสียเองด้วย

กรณีศึกษาที่ 10

ชื่อ นางสาวจี๊ด (นามสมมติ)

ฐานความผิด ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด

ประวัติส่วนตัว อายุ 24 ปี เป็นคนกรุงเทพฯ โดยกำเนิด อาศัยอยู่ในชุมชนแออัด เรียนหนังสือจบชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น (ม.3) เป็นบุตรคนสุดท้องในจำนวนพี่น้อง 2 คน ของครอบครัว พ่อแม่เป็นผู้เลี้ยงดูมาโดยตลอด โดยพ่อมีทำงานเป็นพนักงานขับรถของบริษัทเอกชนที่มี

ชื่อเสียงแห่งหนึ่ง ส่วนแม่ค้าขายของชำอยู่กับบ้าน ตนเองมีอาชีพเป็นพนักงานขายของหน้าร้าน มีรายได้ประมาณเดือนละ 3,000 บาท

พฤติการณ์แห่งคดี น้าสาวเปิดบาร์อยู่ที่พัฒน์พงศ์ชักชวนให้ไปทำงานด้วย จึงลาออกจากงานที่ทำไปช่วยน้าสาวดูแลกิจการ ต่อมาจึงทราบว่าน้าสาวขายยาบ้าด้วย จึงขายตามน้าสาวบ้าง เนื่องจากเป็นการค้าให้ผลตอบแทนสูง ขณะมีอายุได้ 22 ปี ถูกตำรวจจับครั้งแรกเมื่อมีการตรวจค้นบาร์พบว่ามีการค้าขายยาบ้าด้วย ต้องโทษอยู่ในทัณฑสถานหญิงกลางนานประมาณ 1 ปี หลังจากพ้นโทษแล้วจึงกลับไปอยู่กับพ่อแม่ตามเดิมและยังคงลักลอบขายยาบ้าเรื่อยมา หลังจากนั้นประมาณ 6 เดือน ก็ถูกตำรวจจับกุมตัวได้ขณะกำลังขายยาบ้าอยู่ที่บ้านตนเอง

สาเหตุของการกระทำผิดซ้ำ

เนื่องจากเห็นว่าเป็นอาชีพที่ให้ผลตอบแทนสูง ถึงแม้จะเสี่ยงต่อการถูกจับกุมจากเจ้าหน้าที่ตำรวจก็ตาม

สรุป

จากการสัมภาษณ์ผู้หญิงที่กระทำผิดซ้ำทั้ง 10 คน สามารถสรุปวิเคราะห์ได้ว่าผู้หญิงที่กระทำผิดซ้ำดังกล่าวกระทำผิดในคดีความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดทั้งสิ้น ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากผู้หญิงที่กระทำผิดซ้ำส่วนใหญ่มีที่พักอาศัยอยู่ในแหล่งชุมชนแออัด ซึ่งเป็นบริเวณที่เต็มไปด้วยอบายมุขต่างๆ รวมทั้งเป็นแหล่งที่มีการแพร่ระบาดของยาเสพติด ประกอบกับการที่ครอบครัวมีฐานะยากจน และการมีพี่น้องหลายคน ทำให้พ่อแม่ต้องช่วยกันทำมาหากิน ไม่มีเวลาดูแลอบรมสั่งสอน และให้ความอบอุ่น รวมทั้งไม่มีเงินส่งเสียให้เรียนหนังสือ ทำให้จบการศึกษาเพียงชั้นประถมศึกษาเท่านั้น ส่งผลให้เป็นคนที่มีอารมณ์อ่อนไหว ขาดการไตร่ตรอง และง่ายต่อการถูกชักจูงไปในทางที่ผิด สำหรับสาเหตุของการกระทำผิดซ้ำนั้นเนื่องมาจากเมื่อพ้นโทษแล้วก็กลับไปอยู่ในสภาพแวดล้อมเดิม จึงทำให้ไม่สามารถตัดใจเลิกเสพยาเสพติดได้ และที่สำคัญคือ การที่ไม่ต้องการที่จะเลิกเสพยาเสพติดเอง

4.7 การอภิปรายผลการวิจัย

โดยทั่วไปแล้ว "ผู้หญิง" นับเป็นเหยื่ออาชญากรรมประเภทหนึ่ง จากการกำหนดประเภทของเหยื่ออาชญากรรม โดยยึดปัจจัยทางจิต ทางสังคม และลักษณะทางร่างกาย ของ Hentig (อัณณพ ชุบำรุง และศรีสมบัติ โชคประจักษ์ชัด, 2538 : 47) ทั้งนี้เนื่องมาจากการที่ผู้หญิงเป็นเพศที่มีความอ่อนแอทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจตามธรรมชาติ หากแต่ในปัจจุบันพบว่า สถิติจำนวนผู้หญิงที่กระทำผิดในคดีความผิดต่างๆ มีปริมาณมากขึ้นเป็นลำดับ และมีผู้หญิงจำนวนไม่น้อยที่มิได้มีความเกรงกลัวหรือหลาบจำต่อโทษทัณฑ์ที่ได้รับ และได้กระทำผิดซ้ำขึ้น ดังนั้น การศึกษาครั้งนี้จึงมุ่งที่จะศึกษาเพื่อให้ทราบถึงการกระทำผิดซ้ำของผู้หญิง ซึ่งผลการศึกษามีข้อค้นพบที่สามารถนำมาอภิปรายผลได้ดังต่อไปนี้

ผู้หญิงที่มีอายุมากจะกระทำผิดซ้ำมากกว่าผู้หญิงที่มีอายุน้อย ที่เป็นเช่นนี้เพราะอายุเป็นสิ่งหนึ่งที่แสดงให้เห็นถึงวุฒิภาวะทางอารมณ์และจิตใจของบุคคล ปงบอกถึงการสั่งสมประสบการณ์ต่างๆ ในชีวิต ผู้ที่มีอายุมากย่อมเป็นผู้ที่ผ่านชีวิตและมีประสบการณ์ต่างๆ ทั้งด้านดีและด้านเลวมามาก ดังนั้น หากมีการสั่งสมประสบการณ์ในด้านเลวไว้มาก ก็จะมีการปรับปรุงพัฒนารูปแบบวิธีการของการกระทำผิดให้มีความแนบเนียนยิ่งขึ้นและยังยากต่อการแก้ไขขัดเกลาพฤตินิสัยให้กลับตัวเป็นคนดีได้ ก่อให้เกิดการกระทำผิดซ้ำแล้วซ้ำเล่านั่นเอง ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของวีระชัย กรานคำยี (2526) ที่ศึกษาถึงการกระทำความผิดซ้ำ โดยศึกษาจากผู้ต้องขังในเรือนจำกลางบางขวาง และทัณฑสถานหญิงกรุงเทพมหานคร พบว่า ผู้ต้องขังที่มีอายุมากจะกระทำผิดซ้ำมากกว่าผู้ต้องขังที่มีอายุน้อย และจากการศึกษาของกรมราชทัณฑ์ (2538) ที่ศึกษาถึงสาเหตุการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังในคดียาเสพติด ผลการศึกษาพบว่า อายุของผู้ต้องขังมีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดซ้ำในคดียาเสพติด

ผู้หญิงที่มีครอบครัวแล้วและผู้หญิงที่ยังไม่มีครอบครัว มีการกระทำผิดซ้ำไม่แตกต่างกัน ที่เป็นเช่นนี้เพราะ ผู้หญิงที่กระทำผิดซ้ำส่วนใหญ่จะกระทำผิดซ้ำในคดีความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ซึ่งเป็นความผิดที่เกิดขึ้นจากตนเอง เกิดขึ้นเพราะความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ ความอยากลองอยากรู้ของตนเอง มิได้เกิดขึ้นเพราะความบีบคั้นหรือความจำเป็นอื่นใดที่ทำให้ต้องกระทำผิดดังเช่นผู้กระทำผิดในคดีความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ ซึ่งส่วนใหญ่มีสาเหตุมาจากความยากจน หรือผู้กระทำผิดในคดีความผิดเกี่ยวกับชีวิตร่างกายที่มักมีสาเหตุมาจากการบันดาลโทสะ การถูกข่มเหงรังแกดูหมิ่นเหยียดหยาม และความคับแค้นใจที่มีต่อเหยื่อ (จารุวรรณ ศรีเมืองวัฒนา, 2536 : ก) ดังนั้น การมีครอบครัวแล้ว หรือยังไม่มีครอบครัว จึงไม่มีผลที่ก่อให้เกิดความแตกต่างในการกระทำผิดซ้ำของ

ผู้หญิงแต่อย่างใด ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของประวุฒิ ถาวรศิริ (2531) ที่ศึกษาวิเคราะห์สาเหตุการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังหญิง พบว่า ผู้ต้องขังหญิงที่มีสถานภาพสมรสแตกต่างกัน มีการกระทำผิดซ้ำไม่แตกต่างกัน

ผู้หญิงที่มีการศึกษาต่ำจะกระทำผิดซ้ำมากกว่าผู้หญิงที่มีการศึกษาสูง ทั้งนี้เป็นเพราะการศึกษาเป็นสิ่งที่ทำให้บุคคลมีความรู้ ความคิดความอ่าน และมีโลกทัศน์ที่กว้างไกล นอกจากนี้ยังเป็นสิ่งที่ขัดเกลาให้บุคคลมีรู้จักคิด ตรึกตรอง มีเหตุผล รู้ผิดชอบชั่วดี และมีความยับยั้งชั่งใจต่อการกระที่ไม่ถูกทำนองคลองธรรม ดังนั้น ผู้ที่มีการศึกษาสูงจึงย่อมจะเป็นผู้ที่ใช้สติปัญญาไตร่ตรองก่อนตัดสินใจกระทำการใดๆ มากกว่าผู้ที่มีการศึกษาต่ำหรือไม่ได้รับการศึกษาเลย สอดคล้องกับการศึกษาของนวลจันทร์ ทัศนชัยกุล (2529) ที่ศึกษาถึงการกระทำผิดของผู้หญิง ผลการศึกษาพบว่าผู้ต้องขังหญิงส่วนใหญ่จบการศึกษาไม่เกินชั้นประถมปีที่ 4 และประวุฒิ ถาวรศิริ (2531) ที่ศึกษาวิเคราะห์สาเหตุการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังหญิง พบว่า ผู้ต้องขังหญิงที่กระทำผิดซ้ำ ส่วนใหญ่เป็นผู้ที่มีการศึกษาต่ำเพียงชั้นประถมศึกษาเช่นเดียวกัน

ผู้หญิงที่มีภาระเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัวจะกระทำผิดซ้ำมากกว่าผู้หญิงที่ไม่มีภาระเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัว ทั้งนี้เป็นเพราะการมีภาระต้องรับผิดชอบเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัว ไม่ว่าจะเป็นพ่อแม่ ลูก หรือญาติพี่น้องนั้น นอกจากจะเป็นการเพิ่มภาระความรับผิดชอบต่อผู้หญิง ทำให้ต้องเป็นผู้หาเงินเพื่อส่งเสียเลี้ยงดูแล้ว ยังส่งผลให้เกิดความเครียดในชีวิตให้กับผู้หญิงเหล่านั้นได้อีกด้วย ซึ่งเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เกิดความกดดัน บีบคั้นให้ผู้หญิงกระทำผิดได้โดยง่าย สอดคล้องกับการศึกษาของโสภา ชูพิกุลชัย และคณะ (2524) ที่ศึกษาถึงการกระทำผิดซ้ำของผู้ได้รับการปลดปล่อยจากการพระราชทานอภัยโทษหมู่ ปี พ.ศ.2522-2523 พบว่า ผู้กระทำผิดซ้ำส่วนใหญ่เป็นผู้ที่มีภาระต้องรับผิดชอบอุปการะบุคคลอื่นด้วย

ผู้หญิงที่ไม่ได้ประกอบอาชีพจะกระทำผิดซ้ำมากกว่าผู้หญิงที่ประกอบอาชีพ ทั้งนี้เป็นเพราะการประกอบอาชีพนั้น นอกจากจะเป็นที่มาของรายได้ และค่าใช้จ่ายในการดำรงชีพแล้ว การประกอบอาชีพ หรือการทำงานยังเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้บุคคลมีสังคม มีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น มีหน้าที่ที่ต้องรับผิดชอบ ทำให้ไม่มีเวลาว่างมากเกินไป ซึ่งอาจนำไปสู่การยุ่งเกี่ยวกับอบายมุขและก่อให้เกิดการกระทำผิดได้ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของนวลจันทร์ ทัศนชัยกุล (2529) ที่ศึกษาถึงการกระทำผิดของผู้หญิง พบว่า ผู้ต้องขังหญิงส่วนใหญ่ไม่ได้ทำงานนอกบ้าน โดยจะทำงานบ้านตามหน้าที่และบทบาทของสังคม

ผู้หญิงที่มีรายได้ต่ำจะกระทำผิดซ้ำมากกว่าผู้หญิงที่มีรายได้สูง ทั้งนี้เป็นเพราะรายได้เป็นสิ่งที่แสดงถึงสถานะทางสังคมอย่างหนึ่ง เป็นสิ่งที่จำเป็นสำหรับการดำรงชีพ หากบุคคลมี

รายได้ต่ำ ไม่เพียงพอต่อการดำรงชีพแล้ว ก็เป็นสาเหตุหนึ่งที่บีบบังคับให้กระทำผิดได้ สอดคล้องกับการศึกษาของพรเพ็ญ เพชรสุขศิริ (2523) ที่ศึกษาวิจัยเรื่อง แบบจำลองความคาดคะเนปัจจัยที่มีผลกระทบต่อการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชน พบว่า เยาวชนที่อยู่ในครอบครัวที่มีรายได้ต่ำก่อให้เกิดผลกระทบต่อการกระทำผิดกฎหมาย และประวุฒิ ถาวรศิริ (2531) ที่ศึกษาวิเคราะห์สาเหตุการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังหญิง พบว่า ผู้ต้องขังหญิงที่กระทำผิดซ้ำส่วนใหญ่เป็นผู้ที่มีรายได้ต่ำ

ผู้หญิงที่มีภาระหนี้สินจะกระทำผิดซ้ำมากกว่าผู้หญิงที่ไม่มีภาระหนี้สิน ทั้งนี้เป็นเพราะการมีภาระหนี้สิน นับเป็นผลสืบเนื่องมาจากการมีรายได้ไม่เพียงพอกับรายจ่าย จึงต้องไปกู้ยืมผู้อื่น ซึ่งก่อให้เกิดภาระหนี้สินตามมา มีผลทำให้บุคคลเกิดความเครียด และความกดดันในชีวิต จึงต้องหาวิธีการต่างๆ ที่ให้ได้มาซึ่งทรัพย์สินเงินทอง ส่งผลให้พลาดพลั้งกระทำผิดได้โดยง่าย ซึ่งขัดแย้งกับการศึกษาของจารุวรรณ ศรีเมืองวัฒนา (2536) ที่ศึกษาถึงสาเหตุการกระทำความผิดเกี่ยวกับชีวิตร่างกายของผู้ต้องขังหญิงในทัณฑสถานหญิงกรุงเทพมหานคร พบว่า ผู้ต้องขังหญิงส่วนใหญ่ไม่มีภาระหนี้สินแต่อย่างใด

ผู้หญิงที่มีคนในครอบครัวและเครือญาติมีประวัติการกระทำผิด และผู้หญิงที่มีคนในครอบครัวและเครือญาติไม่มีประวัติการกระทำผิดมีการกระทำผิดซ้ำไม่แตกต่างกัน ที่เป็นเช่นนี้เป็นเพราะผู้หญิงที่กระทำผิดซ้ำ มีมูลเหตุในการกระทำผิดมาจากตนเอง มิใช่เกิดจากการเลียนแบบการได้รับการชักจูง หรือการได้รับอิทธิพลจากบุคคลในครอบครัวหรือเครือญาติที่เคยกระทำผิดแต่อย่างใด สอดคล้องกับการศึกษาของจารุวรรณ ศรีเมืองวัฒนา (2536) ที่ศึกษาเกี่ยวกับสาเหตุการกระทำความผิดเกี่ยวกับชีวิตร่างกายของผู้ต้องขังหญิงในทัณฑสถานหญิงกรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาพบว่า ประวัติการกระทำผิดของครอบครัวไม่มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดของผู้ต้องขังหญิงแต่อย่างใด

ผู้หญิงที่อยู่ในครอบครัวเดี่ยวจะกระทำผิดซ้ำมากกว่าผู้หญิงที่อยู่ในครอบครัวขยาย ทั้งนี้เป็นเพราะครอบครัวเดี่ยวเป็นครอบครัวที่ประกอบไปด้วยเพียงพ่อแม่ลูกเท่านั้น ไม่มีญาติพี่น้องหรือญาติผู้ใหญ่อยู่ร่วมกันดังครอบครัวขยาย และด้วยเหตุที่สภาพเศรษฐกิจและสังคมในปัจจุบันที่พ่อแม่ต้องช่วยกันทำมาหากิน ทำให้ไม่ค่อยมีเวลาดูแลให้ความรักความอบอุ่นแก่ลูกเท่าที่ควร ส่งผลให้ลูกขาดความอบอุ่น ขาดที่ปรึกษาในยามที่เกิดปัญหาต่างๆ ซึ่งทำให้ง่ายต่อการถูกชักจูงหรือพลาดพลั้งกระทำผิดได้

ผู้หญิงที่คบหาสมาคมกับเพื่อนซึ่งเคยกระทำผิดและถูกจับกุม และผู้หญิงที่คบหาสมาคมกับเพื่อนซึ่งไม่เคยกระทำผิดและถูกจับกุม มีการกระทำผิดซ้ำไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะผู้หญิงที่กระทำผิดซ้ำส่วนใหญ่ซึ่งเป็นการกระทำผิดในคดีความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด

กระทำผิดซ้ำเนื่องมาจากพฤตินิสัยของตนเอง มิใช่เกิดจากการถูกชักจูงจากเพื่อนแต่อย่างใด ประกอบกับจากผลการศึกษาพบว่า ผู้หญิงที่กระทำผิดซ้ำมีอายุเฉลี่ยประมาณ 32 ปี ถือว่าอยู่ในวัยผู้ใหญ่แล้ว ย่อมมีความคิดความอ่านพอสมควร จึงไม่ใช่เรื่องง่ายต่อการถูกชักจูงให้กระทำผิดจากเพื่อนได้ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของจารุวรรณ ศรีเมืองวัฒนา (2536) ที่ศึกษาเกี่ยวกับสาเหตุการกระทำความผิดเกี่ยวกับชีวิตร่างกายของผู้ต้องขังหญิงในทัณฑสถานหญิงกรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาพบว่า การคบเพื่อนหรือบุคคลที่มีประสบการณ์ในการกระทำความผิดไม่มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดของผู้ต้องขังหญิง

ผู้หญิงที่อยู่ในสภาพแวดล้อมบริเวณที่อยู่อาศัยที่มีการกระทำผิด จะกระทำผิดซ้ำมากกว่าผู้หญิงที่อยู่ในสภาพแวดล้อมบริเวณที่อยู่อาศัยที่ไม่มีการกระทำผิด ทั้งนี้เป็นเพราะสภาพแวดล้อมที่ไม่ดี หรือสภาพแวดล้อมที่มีการกระทำผิด ย่อมมีส่วนสำคัญในการผลักดัน และชักจูงให้เกิดการกระทำผิดได้ และจากการที่ผู้หญิงที่เคยกระทำผิดต้องกลับมาอยู่ในสภาพแวดล้อมเดิมอีกภายหลังจากพ้นโทษแล้วก็จะทำให้ไม่สามารถปรับปรุงแก้ไขตนเองได้ ก่อให้เกิดการกระทำผิดซ้ำเช่นเดิมเรื่อยๆ สอดคล้องกับการศึกษาของประหยัด พวงจำปา (2537) ที่ศึกษาถึงปัจจัยทางสังคมที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำของผู้ถูกคุมความประพฤติ ผลการศึกษาพบว่า ลักษณะชุมชนที่อยู่อาศัยของผู้ถูกคุมความประพฤติมีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดซ้ำ

ผู้หญิงที่กระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์ จะกระทำผิดซ้ำมากกว่าผู้หญิงที่กระทำผิดในฐานความผิดอื่น ทั้งนี้เป็นเพราะผู้หญิงที่กระทำผิดครั้งแรกในคดีความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ ส่วนใหญ่มักจะมีสาเหตุของการกระทำผิดมาจากความยากจน หรือต้องการทรัพย์สินของผู้อื่น หลังจากนั้นจึงเกิดการเรียนรู้ที่จะให้ได้มาซึ่งทรัพย์สิน จึงได้เข้าไปเกี่ยวข้องกับการซื้อขายยาเสพติด อันนำไปสู่การกระทำผิดซ้ำนั่นเอง

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย